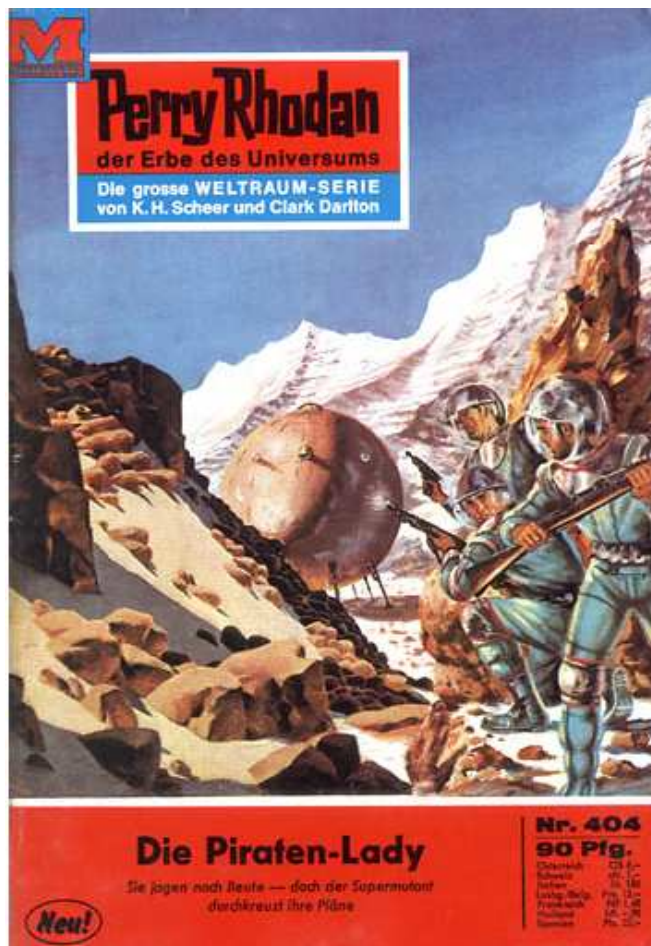

Perry Rhodan, díl 404 William Voltz : VLÁDKYNĚ PIRÁTŮ

Od aktivace ASP uplynulo již šestnáct měsíců. Píše se únor 3432 a Země, jakožto i celá Sluneční soustava, platí za zničenou.

Pravda je však jiná. Solární systém byl zahalen do ASP a ukryt pět minut v budoucnosti, aby se tak ubránil loďstvu Protipozemské koalice a bylo zamezeno bratrovražedné válce mezi lidmi.

Perry Rhodan, Velký Administrátor Solárního impéria, chce krveprolití zabránit úplně a ukrytí Země je jen první částí jeho pětisetletého plánu. Pozemšťané jsou nuceni operovat z anonymity.

Vládcí odštěpených kolonií dál provozují svou krvavou politiku. Imperátor Dabrif, nejdůležitější osoba Protipozemská koalice, však utrpěl nepříjemnou porážku, když se pokusil ovládnout Ansonem Argyrisem spravovanou planetu Olymp. Ale v Mléčné dráze jsou další podivné osobnosti a jednou z nich je i VLÁDKYNĚ PIRÁTŮ...

Hlavní postavy románu:

Tipa Riordan – Vládkyně vesmírných pirátů.

Kawa Dantroff – Velitel bitevního křižníku DREADFUL a důvěrník Tipy Riordan.

Dr. Koy Kiyomi – Palubní lékař DREADFULU.

Atlan – Lord admirál USO.

Alaska Seadelaere – Muž, který musí nosit masku.

Seržant Anthony Larall – Dezertér proti své vůli.

Anson Argyris – Císař Svobodných obchodníků.

Galbraith Deighton – Solární maršál a šéf Solární rozvědky.

Ribald Corello – Tajemný supermutant.

Naformátováno: Písmo: Times New Roman, 15 b., není Kurzíva, Barva písma: Světle modrá

Naformátováno: Zarovnat do bloku, Vpravo: -0,19 cm

Naformátováno: Písmo: Times New Roman, Barva písma: Černá

Z žádné historické epochy nepochází tolik podivných a tajemných lidí, jako z let 3200 až 3600. Je jasné, že absence podrobných zpráv způsobila vznik mnohých spekulací.

Jisté však je, že lidé jako Vládkyně pirátů Tipa Riordan, Nositel masky Alaska Saedelaere či císař Anson Argyris skutečně žili. Avšak žádné jméno nedokázalo ovlivnit obrazotvornost autorů tak, jako Ribald Corello. Ze všech výše uvedených lidí byl nejtajemnější. A ještě dnes nalézáme známky jeho zhoubné činnosti...

Z knihy „Velké krize lidstva“ od Sallana Wayna.

1.

Kdo tvrdí, že v posledních letech spatřil Alasku Saedelaera bez masky, je lhář, protože pohled do tváře tohoto muže byl smrtelný. Před čtyřmi lety vkročil Saedelaere do transmiteru obchodní stanice Bonton, aby se zhmotnil na Peruwallu. K cíli však dospěl s časovým zpožděním čtyř hodin. Jak se zdálo, bylo jeho tělo během transmise určitým způsobem změněno.

Muž, který se vynořil v transmiterové hale na Peruwallu, měl s původním Alaskou Saedelaerem stejné už jen jméno. Lidé z obsluhy, kteří se náhodou zdržovali v transmiterové hale, propadli po pohledu na Saedelaerovu tvář šílenství a následně zemřeli.

Po tomto neštěstí se Saedelaere pohyboval jen s plochou plastikovou maskou, v níž byly otvory pro oči a ústa. Když se lidé ptali, jak jeho obličej vlastně vypadá, Saedelaere říkal:

„Je velmi pěkný, plný barev, které jsou v neustálém pohybu.“ Víc nikdy neprozradil.

Vědci, kteří si nad tím problémem lámali hlavu, tvrdili, že se Alaska jako vůbec první člověk dostal do nějaké jiné dimenze. Další se domnívali, že se Nositel masky v hyperprostoru srazil s jinou bytostí a jejich těla se spojila v jedno. Ani po čtyřech letech nebyla žádná z těchto teorií potvrzena. Saedelaere netušil, co se s ním stalo a přestal po tom pátrat.

Jeho duševní schopnosti stoupaly stejným tempem, jako jeho popularita. Před čtyřmi lety byl technikem, dnes platil za nejlepšího logika lidstva. Nikdo nedokázal řešit složité problémy s takovou rychlostí.

Někdy se stávalo, že pronášel nesrozumitelné výroky – nesrozumitelné tedy byly jenom dočasně. Po týdnech či měsících se náhle vyjasnilo, co měl Saedelaere na mysli a ukázalo se to jako pravdivé, takže bylo každé jeho slovo pozorně sledováno.

Dne 8. února 3432 se Saedelaere zdržoval v Quintově centru, hlavním stanu United Stars Organisation (tedy USO). Tato organizace pod vedením Arkonidana Atlana měla své jméno neprávem, neboť v poslední době bylo jediným jejím úkolem zastupovat izolované obyvatele Systému duchů.

Saedelaere žil před svým příjezdem do Quintova centra na Zemi. Tajný příkaz Perryho Rhodana ho zavedl do hlavního stanu USO. Saedelaere měl podporovat Atlana při obtížném úkolu: sledování všech nejvýznamnějších světů Galaxie.

Po Dabrifově nezdařeném útoku na Sluneční soustavu napětí mezi Carsualským spolkem a Říší Dabrifu neustále rostlo. V posledních dnech nabralo toto dosud jen slovy vedené střetnutí překvapujícího obratu, poněvadž Středogalaktická unie, patrně ovlivněná událostmi na Olympu, oznámil svou bezvýhradnou sounáležitost s Carsualem.

Perry Rhodan a Atlan tušili, že nyní začne být Dabrifá nervózní. Loďstva Imperátora musela být neustále pozorována. Válka mezi třemi velkými hvězdnými říši by pro lidstvo znamenala nesmírnou tragédii.

Další věci, která dělala Rhodanovi a Atlanovi starosti, byli Accalauriové, kteří se vynořovali na nejrůznějších místech Mléčné dráhy. Navíc tu bylo nevyřešené tajemství podmořské stanice, v níž po dvě stě tisíciletí spal Lord Zwiebus. Atlan tušil, že v následujících dnech přijde nové nebezpečí, které by mu Alaska Saedelaere mohl pomoci vyřešit.

Saedelaere, skoro dva metr vysoký a tak hubený, že na něm uniforma schlépala visela, nedbale zaslutoval a na stůl Lorda admirála hodil balík fólií. Jako vždy měl Saedelaere svou masku; vypadal jako herec nějakého pochybného divadla.

„Hlásím se na váš rozkaz, pane,“ pronesl Saedelaere svým hrubým tónem. „Velký Administrátor vám posílá přátelské pozdravy.“

Atlan zdvihl zrak od dokumentů a podíval se na příchozího. „Jak se vám daří, Alasko?“

„Výborně, pane,“ odpověděl Nositel masky. „Děkuji.“

Atlan kývl a ukázal na volnou židli. Kancelář Lorda admirála se více než pracovně podobala centrále bitevní lodi. Stěny pokrývaly četné obrazovky a svítící indikační panely. Do stolu byl zabudován ovládací pult.

Saedelaere mávl k listinám, které s sebou přivezl. „Toto jsou studie současné situace uvnitř Mléčné dráhy.“

Atlan na složku jen krátce pohlédl.

„Poslouchejte, Alasko. Situace je nám oběma jasná. Nemusíme číst žádné studie, sami víme, jak to s Impériem Dabrifá a ostatními říši vypadá. Očekávám zprávy našich agentů ze systému Normon,“ oznámil Arkonidan. „Siganští specialisté USO se rozdělili v Dabrifově paláci. Imperátor si ani neodkážle, abychom se o tom nedozvěděli. Naši...“

Atlan se zarazil, protože se rozsvítil monitor interkomu. Z obrazovky hleděla úzká tvář mladého astronauta.

„Smonksi!“ zvolal Atlan. „Přikázal jsem vám, aby jste mě rušil jen ve výjimečných případech. Co se děje?“

„Volá jedna žena, pane,“ odpověděl Smonks. „Zná tajný kód USO a komunikuje hypervysílačkou.“

Atlan zdvihl obočí. „Žena? Smonksi, jste si jist, že se nepletete?“

„Absolutně, pane,“ odvětil Smonks horlivě. „Nedá se odmítnout. Rozhodně s vámi chce mluvit. Nazývá vás... no... arkonský šejk. Odpusťte, pane, ale to jsou její slova.“

Atlan oči se rozšířil.

„Tipa!“ vyhrkl. „Tipa Riordan, ta stará jedovatá zmije.“

„Co mám dělat, pane?“ ptal se Smonks.

Atlan chvíli přemýšlel, potom pokrčil rameny.

„Budu sis tou pirátkou muset promluvit,“ rozhodl. „Když sem volá osobně, nebude to jenom tak.“

Zatímco se Smonks věnoval přeměňování hypervysílání, obrátil se Atlan na Saedelaera. „Znáte Tipu Riordan?“

„Jen letmo,“ zazněl Saedelaerův hlas zpoza masky.

„Nechápu, proč Perry Rhodan trpí její pirátský,“ řekl mrzutě Atlan. „Ignoruje celní předpisy a navíc se zapletla do několika podivných únosů. Až do dneška není docela jasné, jakou roli sehrála během krize Druhé Genesise. V každém případě byla dost chytrá na to, aby pro sebe získala buněčný aktivátor.“

Saedelaere byl ušetřen dalšího vysvětlování, neboť se rozzářila druhá obrazovka. Na ní byla pirátská vlád-kyně Tipa Riordan v celé své jeden a půl metrové velikosti. Stařena byla shrbená, opírala se o hůl. Celý její oděv se skládal z kůže. V bezzubých ústech neměla žádnou protézu, takže její rty vypadaly jako hluboký zářez. Dopředu vysunutá brada a špičatý zakřivený nos ji propůjčoval vzhled dravého ptáka. Její šedobílé vlasy byly svá-zány do uzlů, spletených uprostřed hlavy.

„Kdo je ten mladík s maskou?“ ptala se Tipa Riordan místo pozdravu. „To máš nového osobního strážce?“

„Mé jméno je Alaska Saedelaere,“ řekl Alaska. „Už jste o mně slyšela? Jsem logik.“

„Mluví pravdu,“ dodal Atlan.

„Proč nenosíte bioplastovou masku?“ chtěla vědět Tipa. „Alespoň budete vypadat jako člověk, Alasko Saedelaere.“

„Druh mého zranění nedovoluje, abych takovou masku nosil,“ vysvětlil Saedelaere.

„Hmm,“ mručela Tipa Riordan a pokývla hlavou. „Chtěla bych se o tom dozvědět víc, Saedelaere.“

Atlan došel k závěru, že je čas, aby zasáhl do tohoto rozhovoru.

„Nenapadlo tě, tetičko Tipo, že by to téma bylo pro Alasku docela nepříjemné?“ zeptal se.

Tipa Riordan zdvihla svou hůl a šermovala jí ve vzduchu. Její tvář vyjadřovala vztek.

„Neříkej mi tetičko, ty dětinský hlupáku,“ vrčela. „Ve věku sto dvaceti pěti let jsem získala buněčný aktivátor a od té doby se můj vzhled nezměnil. Mnoho mladíků ve flotile by bylo štěstím bez sebe, kdyby se se mnou mohli oženit.“

„Ale jen kvůli tvým penězům,“ odsekl Atlan.

„Nespojila jsem se s tebou, abych se teď hádala, Skoropozemšťane,“ řekla Tipa Riordan. „Stalo se něco, co ti musím co nejdříve oznámit. Musíme se setkat.“

„Co se stalo?“

„Nebudu to vykládat do hypervysílačky. Navrhuji, abychom se dvanáctého února setkali na Olympu.“
 Atlan zavrtěl hlavou. „Snad nečekáš, že na základě těchto mlhavých náznaků opustím svůj hlavní stan?“
 „Jestli ti už docela nezměkl mozek, tak to uděleš,“ ušklíbala se Tipa.
 Než mohl Atlan cokoli říct, spojení bylo přerušeno. Na obrazovku se vrátila Smoksova tvář. Mladý muž působil rozpačitě. „Komunikaci zrušila ta dáma, pane.“
 „Dobrá, Smonksi, řekl Atlan. „Nedělejte si kvůli této... ehm... dámě žádné starosti.“
 Smonks přikývl a jeho tvář zmizela z monitoru interkomu.
 „Pozoruhodná žena,“ konstatoval Saedelaere a pohodlně se rozvalil ve svém křesle. „Nevěděl jsem, že je ve spojení s oficiálními místy.“
 „V tom jsem nevinná,“ řekl Atlan a v hlase mu zněla nevole. „Kdyby to bylo na mně, hnula by ta zmije dávno ve vězení. Ale Perry je proti tomu. Někdy to vypadá, jako by ji snad považoval za jakousi svou matku...“
 „Matku se třemi tisíci těžce ozbrojených bitevních lodí,“ prohodil Saedelaere ne bez stopy ironie.
 Atlanovy ruce se zaměštávaly listem folie, ale jeho pohled zůstal namířený vzhůru na Saedelaera.
 „Perry možná doufá, že Tipa bojuje za sjednocení lidstva,“ řekl Arkonidan. „Jistě, dosud přepadala jen lodí a základny našich nepřátel a vždy se vyvarovala krveprolití. Přesto je to z mého pohledu osoba, která stojí mimo zákon.“
 Saedelaere se zamyslel.
 „Myslím, že její pomoc je vám prospěšná,“ prohlásil náhle.
 „Co?“ vydechl Atlan. „Musíte být blázen, Alasko, když tvrdíte něco takového!“
 Saedelaere naklonil hlavu.
 „Tipa Riordan má víc kontaktů v oblasti vlivu roztroušených potomků lidstva, než kdokoli jiný,“ říkal logika. „Pokud vím, v minulých staletích dávala Perrymu Rhodanovi cenné informace.“
 „Máte pravdu,“ musel přiznat Atlan. „Dokonce je ve spojení s tajemnou skupinou vědců, po níž pátráme už celá desetiletí.“
 Saedelaere si rukou posunul masku, která mu při hovoru trochu sklouzla. „Podle vašich slov usuzuji, že za ní poletíte.“
 „Nemám jinou možnost,“ přikývl Alasko. „Bez závažného důvodu by mě Tipa na Olymp nezvala. Tak co, Alasko? Chcete mě doprovodit?“
 Saedelaere se zvedl. Vypadal tak štíhlý a křehký, že měl Atlan strach se ho jenom dotknout. A přece z něho vycházela zvláštní síla.
 „S obrovským potěšením, pane,“ zvolal zvesela Saedelaere.
 Atlan se zahleděl na velkou mapu Galaxie, která visela na stěně naproti stolu a na níž byly svítícími značkami zaneseny všechny opěrné body USO.
 „Rád bych věděl, co se stalo,“ zamumlal Arkonidan.

2.

Deset hodin předtím, než se spojila s Atlanem, obdržela Tipa Riordan zprávu od jednoho ze svých křižníků. Vládkyně pirátů nechala do své kajuty zavolat Kawu Dantroffa, svého prvního vezíra. Pirát pobýval v centrále vlajkové lodi DREADFUL.
 Stěny Tipiny kajuty byla pokryta kožešinami vzácných zvířat. Na stolečku u pohodlného lehátka stál prastarý bronzový svícen. Na jedné straně rostly krvavě rudé květiny, jejich stonky sahaly až k polici, na níž měla pirátka své nejoblíbenější předměty.
 Kawa Dantroff prudce zabušil do dveří a když ho Tipa vyzvala, vstoupil. Ve vchodu se zastavil a třikrát se dotkl brady. Mezi piráty to byl obvyklý pozdrav. Kolovaly pověsti o nejvěrnějších stoupencích Tipy Riordan, kteří se při podobných pozdravech tloukli do bezvědomí.
 „Zavři dveře, Kawo!“ nařídila Tipa Riordan prvnímu vezírovi.
 Dantroff byl nevysoký, osmdesát let starý muž s holou hlavou a zrzavým knírem s dvacet centimetrů dlouhými, zatočenými konci. Nosil široké kalhoty modré barvy, červené holínky, bílou blůzu a opasek s oválnou sponkou. Byl pokládán za geniálního technika a стратега. Krom toho byl kosmonaut s rozsáhlými znalostmi.
 „Dělám si starosti,“ zahájila Tipa rozhovor svým pištivým hlasem.
 Dantroff přikývl, jeho postoj vypadal napjatě.
 „Kvůli našemu příštímú nasazení,“ dodala Tipa.
 Ani Tipa ani žádný z jejích pirátů by loupežné akce nikdy neoznačil jinak, než jako nasazení.
 „Soustava Gala nebude střežena,“ pravil Dantroff. „Krom toho má Dabrifa spoustu důležitějších starostí, těžko se bude starat o jeden z okrajových skladů zbraní. Bez potíží přistaneme na Ursusu a těch pár stráží zneškodníme pomocí narkotizačního zříče. Až se proberou, budeme už dávno pryč.“
 Tipa Riordan se zvedla a opřela se o svou hydraulickou hůl. Dantroff věděl, že jeho šéfka v této berli skrývá několik zbraní a vysílačku. Kromě toho mohla pirátka s pomocí hole skákat do šestimetrové výšky. I uzly, do

nichž si Tipa Riordan svázal vlasy, ukrývaly zaměřovače a mikrozbraně. Jen Kawa Dantroff přesně věděl, jaký arzenál s sebou stařena neustále nosí.

„Podej mapy!“ rozkázala Tipa. Dantroff šel ke skřini ve zdi a vybral několik fólií, načež je rozprostřel po pohovce. Tipa viděl, že se ruce prvního vezíra třesou. Zamyšleně na něho pohlédla.

„Co se to s tebou děje, Kawo?“ informovala se. „Přece nejsi nervózní z příští akce?“

Dantroff zavrtěl hlavou. „O to nejde.“

„Tak o co?“

Dantroff mlčel. Tipa se ho dotkla honcem hole a pirátem zacloumal elektrošok.

„Nech toho, Tipo!“ prskal.

„Chci vědět, co se to s tebou děje, Kawo!“ žádala pirátka.

„Je to pořád to samé,“ řekl Dantroff s nechutí. „Už jsem tě žádal, aby jsi mě do své kajuty nezvala samotného.“

Tipa Riordan se na okamžik zarazila a pak se hlučně rozesmála. Rukou, v níž nedržela hůl, se tloukla do hubeného stehna. „To zase někdo tvrdí, že spolu máme poměr?“

„Ano,“ hlesl Dantroff a jeho tvář zrudla.

„Výborně, výborně,“ ušklíbala se Tipa. „Snad doopravdy nevěříš, že proti těm fámám něco podniknu? Mně je sto pětadvacet a tobě osmdesát. Nehleď na to, že bych díky svému vzhledu mohla zamotat hlavu i mnohým mladíkům, považuji za absurdní, abych si za milence vybrala tak seschlého trpaslíka, jako jsi ty.“

Dantroff na ni chvíli civěl a pak pravil:

„Jsi asi tak hezká, jako zdechlá myš!“

Tipiny zelené oči jako by chtěly prvního vezíra probodnout. „Opakuj to ještě jednou!“

„Jsi tak hezká, jako mrtvá myš!“ řekl vzdorovitě Dantroff.

„Ty odporný smradlavý piráte!“ zavřeštěla. „Za všechno co máš děkuješ mně. Přesto mě nazveš...“ Hlas jí přeskočil, jak lapala po dechu.

„Dobrá, Tipo,“ zavrčel tiše Dantroff. „Nemáme čas na hádky. Raději se budeme věnovat mapě.“

Sklonili se nad plánem, který zobrazoval hlavní kontinent planet Ursus v galaské soustavě. Pozice skladu zbraní Impéria Dabrifu byla zvýrazněna rudým křížkem.

„Skoro celý kontinent pokrývá neprostupná džungle,“ řekla Tipa. „Jenom tady a tady, vedle řeky a na horské plošině, je trochu volného místa. Sklad je umístěn v tomto údolí.“ Její prst se zabodl do mapy.

„V tomto údolí nemůžeme přistát,“ uvažoval Dantroff.

„Ne,“ souhlasila Tipa. „Nejdříve zaútočíme ze vzduchu narkotizačními zářiči. Až budou vojáci eliminováni, přistaneme vedle řeky a do údolí se dostaneme s pomocným člunem. Tímto způsobem sice dobytí těchto skladů potrvá trochu déle, ale to není nic tragického.“

„Dohodnuto,“ kývl Dantroff. „Teď musíme důkladně promyslet detaily.“

Zabzučel interkom a přerušil jejich rozhovor. Ze spojové centrály DREADFULU se hlásil Romon Moxon. Pozdravil svou paní třemi údery do brady.

„V pořádku, Moxone! Co je?“

„Volání o pomoc z ARPEGE, má paní. ARPEGE byla napadena kulovitou lodí a má potíže. Velitel nevěří, že se mu podaří uniknout.“

Tipa a Dantroff se na sebe podívali. ARPEGE vezla Tipinu depeši do soustavy Summalla.

„Vsadím se, že byla ARPEGE přepadena křižníkem USO!“ vydechla Tipa. Přimhouřila oči. „Moxone, obdržel jste od ARPEGE souřadnice?“

„Ano, mylady!“

Tipa se obrátila k Dantroffovi. „Poslouchej, Kawo. Chci, abychom se na to místo vydali s DREADFULEM a dvěma dalšími křižníky. Zaříd' to. Všechny ostatní lodě budou pokračovat do soustavy Gala.“

„Už nemůžeme ARPEGE pomoci.“

„Udělej, co jsem řekla. Doufám, že se nám podaří najít pár přeživších.“

Dantroff stále pochyboval a neopouštěl kajutu.

„Nerad bych ti odmouval, Tipo,“ řekl. „Zdá se mi však nepravděpodobné, že by byla ARPEGE ostřelována lodí USO. Atlan by nedal nikdy rozkaz k zničení lodí, dokud by nevyčerpal všechny ostatní možnosti. Velitel ARPEGE je příliš chytrý na to, aby se nechal bezdůvodně zatáhnout do nějakého boje.“

„Já tomu arkonidanskému pitomci ani trochu nevěřím!“ odpověděla Tipa.

Dantroff pochopila nesmyslnost další argumentace a vyšel na chodbu. Zatímco se přibližoval k velitelské centrále, vydával pomocí náramkové vysílačky první rozkazy. Tipa zůstala ve své kajutě. Hodlala ji opustit jen tehdy, když dojde k zajímavé nebo nebezpečné situaci.

Kawa Dantroff vyrazila tichou kletbu. Čekal komplikace. Ať už zničil ARPEGE kdokoli, musel počítat s odvetou pirátů. Trpělivost rozhodně nepatřila mezi charakterové rysy Tipy Riordan.

„Zdechlá myš,“ mručel první vezír, když došel do centrály lodí a posadil se do velitelského křesla. První navigátor se k němu udiveně naklonil. Dantroff na něho odmítavě mávl.

„To nic!“ ucedil. „Nemluvil jsem na tebe.“

Nejprve našli oni trosky ARPEGE. Vznášely se šedesát kilometrů od bodu, které velitel rychlé kurýrní lodi označil jako místo boje. Dantroff pevně sevřel rty, když spatřil úlomky křižníku na obrazovce lokalizátorů. Nic však neřekl.

Hledání přeživších se zdálo beznadějně, přesto nechal Dantroff prozkoumat okolí zničeného korábu. DREADFUL se svým doprovodem několikrát přeletěl místo boje a nakonec objevil tři polomrtvé piráty v ochranných oděvech. Muži se katapultovali z přechodové komory ARPEGE a tak unikli. Nezdáli se pochopit, že jsou zachráněni. Šlo o dva hangárové techniky a jednoho ze střelců. Když je vytáhli ze skafandrů, koktali nesmyslné věty.

Dantroff zapojil interkom.

„Jestli nechceš, aby jsme z tvé kajuty udělali lazaret, budeš se muset dostavit do palubní kliniky,“ řekl zlo-
myslně, když se Tipa ohlásila.

„Někdo to přežil?“ hartusila stařena.

„Ano. Tři lidé. Mají dost pocuchané nervy. Zažili asi dost nepříjemné věci.“

„Říkali něco útočnickovi?“

„Zmatené věci. Jedno je ale jisté: Atlan s tím nemá nic společného.“ Pár sekund bylo ticho, pak se z reproduktoru ozvalo praskání. Tipa přerušila spojení. Dantroff pokynul zdravotníkům a ukázal na zachráněné.

„Přeneste je na kliniku!“ rozkázal. „Buďte opatrní. V žádném případě nesmějí zemřít!“

DREADFUL a jeho doprovod se prohnal okolo rozstřílených trosk ARPEGE a zamířil do soustavy Gala.

* * *

Dr. Koy Kiyomi přitiskl k paži zraněného injekční pistoli, vpravil do něj uklidňující léky a poté o krok ustoupil. Výraz v jeho obličeji svědčil o tom, že čeká na nějakou reakci.

„Nu?!“ zavrčela Tipa netrpělivě a prudce praštila koncem své hydraulické hole do podlahy. „To jste mně sem vylákal, abyste demonstroval své lékařské praktiky?“ Hněvivě gestikulovala. „Zpropadeně, na vaše postupy se podívám, až budu sama nemocná!“

Dr. Kiyomi, palubní lékař DREADFULU, zůstal úplně netečný. Na podobné výpady své velitelky byl zvyklý a ve většině případů je prostě ignoroval. Tentokrát však přece jen něco poznamenal. „Jako nositelka buněčného aktivátoru se nemocí sotva nakazíte, má paní.“

Pirátčiny zelené oči zaplály. Zdálo se, jako by se na chvíli ještě více zmenšila. Pak se rozesmála.

„Co?“ Dobromyslně do lékaře strčila. „Jste starý šejdř, doku.“

Kiyomi ukazoval pacienta.

„Je naše jediná naděje,“ řekl. „Ti další mají tak narušenou psychiku, že z nich příští týdny nedostaneme sro-
zumitelnou větu.“

Tipa zamyšleně zírala na zraněného muže, náležejícího k posádce ARPEGE a nyní nehybně ležícího na pa-
lubní klinice DREADFULU.

„Nechápu, jak mohl útok vyvolat v kosmonautech tak silný šok,“ řekl dr. Kiyomi. „Jako lidé na pirátské lodi museli s takovým vývojem vždy počítat. Byli na to duševně připravení. Jedině jestli...“ Podíval se na Dantroffa, který vešel do místnosti a postavil se vedle velitelky.

„Pokračujte, doku!“ poručil Dantroff.

„Jedině kdyby byla na ARPEGE použita doposud neznámá zbraň,“ dokončil větu lékař. „Nějaká psychiku
ovlivňující zbraň.“

„Kdy se dozvíme, co se ve skutečnosti událo?“ chtěla vědět Tipa.

Kiyomi se sklonil nad svým pacientem, zkontroloval mu puls a spokojeně kývl.

„Už se zcela uklidnil,“ oznámil. „Za pár okamžiků se probere z bezvědomí, potom ho budeme moci vy-
slechnout. Doufám, že nám podá několik vysvětlení.“

„Počkám tady, dokud nepřijde k sobě,“ řekla Tipa a usedla do malého křesla. Dantroff pokrčil rameny a opustil palubní kliniku. V centrále ho čekaly důležitější záležitosti. DREADFUL a jeho doprovod se blížil ke zbytku flotily. V několika hodinách měl svaz dosáhnout soustavy Gala a zaútočit na dabrifanský sklad zbraní na Ursusu.

„Dantroff mi řekl, že ze zničení ARPEGE podezříváte lodi USO, mylady,“ otočil se Kiyomi k Tipě Riordan, když největší vezír odešel.

„To je pravda,“ potvrdila pirátka.

„Tomu se mi nechce věřit,“ řekl lékař. „Jistě, je mi jasné, že naše vztahy s USO byly vždy napjaté. Možná se s námi Lord admirál Atlan rozhodl skoncovat, když je teď Rhodan po smrti a Sluneční soustava neexistuje...“

Tipa hleděla do stěny a v obličeji měla zamyšlený výraz. „Někdy si myslím, že Perry musí být ještě naživu.“ Oběma rukama pevně sevřela hůl.

„To jsou jen pověsti, na nichž není nic pravdivého,“ mnil dr. Kiyomi.

„Myslíte?“ Tipa se zvedla a neklidně pochodovala po místnosti.

Pacient začal sténat a upoutal tak Tipinu pozornost. I s lékařem se postavila vedla lůžka. Astronaut se pozvolna probíral. Nervózně se rozhlížel a snažil se vstát. Doktor ho jemně přitlačil zpět.

„Zůstaňte ležet,“ uklidňoval pacienta. „Jste v bezpečí, Bradine. Jste na palubě DREADFULU.“

Název vlajkové lodi Bradina očividně zklidnil. Otočil hlavu a spatřil Tipu Riordan.

„Má paní!“ zakoktal.

Tipa se dotkla jeho tváře.

„Ubohý chlapče,“ zašeptala. „Co to s tebou udělali?“

„Já nevím...,“ odpověděl Bradin. Jeho obličej se zkřivil, když si pokoušel vzpomenout. Pak vydechla klesl na polštář. Kiyomi hodil na Tipu varovný pohled. Bradin napřahoval paže, jako by snažil před něčím chránit.

„Byla to malá loď,“ řekl pak tiše. „Nebyla větší, než šedesát metrů. Chtěli jsme se bránit, zapojit štíty, ale nějaký hlas v našich hlavách nám v tom zabránil.“

„Vnitřní hlas?“ zabručela Tipa. „Vysvětlíte to, Bradine.“

Bradin si masíroval spánky.

„Tlak,“ zamumlal. „Ano, byl to temný tlak, sevřel mi hlavu a já se nemohl soustředit. Všichni seděli ve svých křeslech a nemohli se ani pohnout.“

„Psychická zbraň,“ ozval se dr. Kiyomi. „Jak jsem si myslel. Možná se jednalo o parapsychický útok.“

„Mutanti?“ Tipa se zachmuřila a pronikavě si lékaře měřila.

Dr. Kiyomi neodpověděl. Sklonil se nad Bradinem, kterému se chvěly rty a na jehož čele vyrazil studený pot. Kiyomi mu podal sklenici s vodou. Potom pohybem ruky naznačil, aby Tipa opustila kliniku. Vládkyně pirátů čekala na chodbě, až za ní Kiyomi přijde.

„Bradin spí,“ vysvětlil lékař. „Nesmíme ho přetěžovat, jinak by se jeho psychický stav mohl zhoršit.“

„Myslíte, že nám řekl pravdu?“

Dr. Kiyomi přikývl.

„Odložíte akci na Ursusu?“ zeptal se.

Tipa na něho pohlédla. „Ne.“

* * *

Malá pirátská flotila bez problémů vnikla do soustavy Gala. Provedená měření prozradila, že se v systému nenacházejí žádná další plavidla. Tipa byla spokojena. Nařídila Dantroffovi, aby pokračoval v operaci.

Avšak těsně před tím, než se pirátské lodi snesly k povrchu Ursusu, se přihodilo cosi, co Tipu donutilo ke změně plánů. Na palubě DREADFULU byl zachycen radiogram, který byl určen pro pirátskou flotilu. Kawa Dantroff donesl fólii s nezašifrovaným textem vysílání do Tipiny kajuty.

„Přečti mi to,“ houkla na prvního vezíra Tipa Riordan.

„Tajemná kulovitá kosmická loď o průměru šedesáti metrů přistála na Ursusu,“ četl Dantroff. „Byly přijaty oscilační impulsy na paramechanické bázi.“

„Podívejme!“ vydechla Tipa. Pak zavrčela: „To je ta loď, která zničila ARPEGE. Bradin nám říkal, že byl vystaven zvláštnímu parapsychickému vlivu. I jeho popis lodi útočníků souhlasí s obsahem radiogramu.“

„Prozatím jsem přerušil přistávací manévr,“ oznámil Dantroff.

Tipa kývla. Usilovně přemýšlela o dalším postupu. Nehodlala se bezhlavě pomstít za smrt posádky ARPEGE, aniž by se dozvěděla, kdo v tajemné lodi velí. Cizinci museli disponovat mimořádnými zbraněmi. Bylo však nepravděpodobné, že by kosmická loď odolala úderu všech pirátských lodí v soustavě Gala.

Proč by se nepřítel vypravil na Ursus hned po likvidaci ARPEG? ptala se sama sebe Tipa Riordan. Mohl se cizí velitel nějakým neznámým způsobem dozvědět, kam pirátské lodi mířily?

Náhle sebou trhla. Její vlastní váhavost ji rozhněvala. Bylo přece jen jediné řešení současné situace. Útok!

„Poslouchej, Kawo! Chci, aby byl připraven tucet pomocných člunů. Přistaneme s nimi na Ursusu a opatrně se přiblížíme k nepřátelské lodi. Všechny mateřské lodě zůstanou na oběžné dráze a zasáhnou jen v případě nouze.“

Dantroff se popotahoval za konce kníru.

„Na palubě jednoho pomocného člunu budeme my dva,“ pokračovala Tipa. „Chci osobně vidět, co se dole na povrchu děje.“

První vezír si povzdechl, ale neprotestoval. Jestliže se vládkyně pirátů rozhodla, že se této nebezpečné akce zúčastní, nic ji od toho nemohlo odradit. Tipa se odbelhala ke skřínce a vytáhla opasek se zbraní.

„Proč tady ještě postáváš?“ vyprskla na Dantroffa. „Až přijdu do hangáru, čluny musí být připraveny k odletu.“

To už Dantroff zmizel ve dveřích. Pirátka se chystala cestu k Ursusu. Jelikož piráti neměli domovskou plánetu a žili na svých lodích, Tipa DREADFUL opouštěla jen zřídka. Tentokrát však neměla na výběr. Tušila, že se schyluje k událostem mimořádného významu. Když se po půlhodině objevila v hangárové hale, Dantroff ji už netrpělivě očekával. Jedenáct člunů mezitím odlétlo.

Tipa se rozhledla a s uspokojením sledovala, jak ji technici zdraví třemi údery do brady. Na palubě pirátského křižníku nebyly žádné jednotné uniformy. Muži a ženy, náležející k posádce, tuto skutečnost plně využívali a oblečení některých z nich bylo opravdu extravagantní.

Tipa se skuhráním vylezla do člunu a klesla do křesla.

„Máte na palubě křehký náklad,“ řekla mladému pirátovi, sedícímu za ovládacím panelem. „Až budete proléhat atmosférou, myslíte na to.“

Pirát se snažil potlačit smích.

„Ano, mylady,“ odpověděl.

„Do toho!“ zavelel Dantroff a malý člun opustit DREADFUL.

Nesen antigravitačními poli zamířil planetě. Ursus zabíral téměř celou plochu panoramatického displeje. Povrch nebyl vidět, zahalovala ho hradby mraků. Daleko vpředu se cosi lesklo ve světle slunce; bylo to zbývajících jedenáct pomocných plavidel DREADFULU.

Tipa se s kamennou tvář opřela ve svém křesle, obě ruce sevřené okolo své speciální hole. Byla ráda, že nebude potřebovat ochranný oděv. Naštěstí byla atmosféra Ursusu dýchatelná.

„Nechci, abychom přistáli blízko cizího korábu,“ oznámila Tipa Dantroffovi. „Nesměj nás předčasně objevit.“

Dantroff přikývl. „Už jsem to zařídil. Shromáždíme se u jedné velké řeky, několik stovek mil od nepřítele. Odtamtud se k nim můžeme přiblížit těsně nad povrchem.“

Pomocný člun prorazil hustý příkrov mraků a Tipa spatřila rozsáhlou džungli. Vojáci Impéria Dabrifa považovali Ursus za skvělý úkryt po svou základnu a neudělali nic pro to, aby ho vyrvali z moci divoké přírody. Dabrifané měli podobných stanic několik stovek.

Výhody stavby těchto skladů byly jasné. Lodi Říše Dabrifa se pro zásoby nemusely vracet do soustavy Normon, vydaly se prostě k nejbližší ze stanic a doplnily potřebné vybavení.

Tipa Riordan a její piráti v průběhu posledních desetiletí přepadli a vyplenili několik tuctů planetárních stanic. Pokaždé, když byl Imperátor Dabrifa informován o přepadech, strašlivě zuřil a přísahal, že budou všechny základny střeženy svazy flotily. Jenže diktátorovi plány potřebovaly podporu silných loďstev, proto nemohl své hrozby uskutečnit – křižníky byly stále zapotřebí na důležitějších místech.

Ani stanice Carsualského spolku a Středogalaktické unie si před Tipinými piráty nemohly být jisté.

Když přemýšlela o loupežných taženích posledních let, Tipa Riordan se spokojeně usmívala. Potom se však zakabonila. Vzpomněla si na zánik Sluneční soustavy a s tím spojenou smrt Perryho Rhodana. Stejně jako „její chlapec“ (tak Perryho Rhodana nazývala), byla i Tipa Riordan stoupencem myšlenky sjednoceného lidstva. Proto bojovala proti skupinám, které se takovému sjednocení bránily. Zpráva o záhubě Sluneční soustavy byla pro Tipu těžkou ránou, a víc než ostatní lidé se proto upínala k pověstem, kolujícím Mléčnou drahou.

Perry Rhodan, jak tvrdily nejrůznější nejisté zprávy, měl být stále naživu. Záhuba Solárního systému mohla být jen trikem Velkého administrátora. Ve skutečnosti prý byl domov lidstva ukryt na nějakém bezpečném místě. Takové historky byly značně nepravděpodobné, přesto Tipa věřila, že na nich je kousek pravdy.

Opět se soustředila na dění vně pomocného člunu. Právě přelétali nad řekou, tekoucí v malé kotlině. I ostatních jedenáct pomocných člunů dosáhlo cíle.

„Jsme tady,“ řekl Dantroff. „Snad nás nezaměřili. Jsem zvědavý, jak blízko se k nim dokážeme dostat.“

„To brzy zjistíme,“ opáčila Tipa netrpělivě. „Budeme pokračovat dál.“

Dantroff chtěl vydat rozkaz k dalšímu letu, náhle se od stanoviště zaměřovačů ozval kvílivý signál. Na monitoru se vynořil diskovitý objekt a spouštěl se k povrchu.

„Space jet!“ vydechl užaslý Kawa Dantroff. „Kde se tady vzal?“

„Model Solární flotily!“ zvolala Tipa. Její tvář zrudla hněvem. „Tak přece za tím vězí Atlan.“

Dantroff zdvihl ruku, aby ji přinutil ztichnout, neboť se právě teď zapojil radiovysílač pomocného člunu.

„Space jet se snaží spojit s cizí kulovitou lodí,“ šeptal Dantroff. „Poslechneme si, co si budou povídat...“

V člunu okamžitě zavládlo naprosté ticho. Tipa se sklonila blíž k reproduktoru. Z přijímače vyšel šum, potom zazněl nervózní mužský hlas. Mluvil v interkosmu, jazyce, který ovládala většina národů cestujících Galaxií.

„Tady seržant Antony Larall,“ volal člen posádky space jetu. „Byl jsem radiokomunikační technik na vlajkové lodi šedesátého sedmého strategického loďstva pod generálem Hiramem Kassandym. Jméno lodi RED-HORSE.“

Tipa a Dantroff se vyměnili rychlý pohled. Ještě stále nebylo jasné, co tu seržant vlastně pohledává.

„Mluvte dál, seržante,“ řekl působivý hlas, který mohl přicházet pouze z paluby nepřátelského křižníku.

Larall ztěžka oddychoval. Hned však pokračoval v hovoru. „Nainstaloval jsem v zasedací místnosti RED-HORSE odposlouchávací přístroj. Tím se mi podařilo vyslechnout rozhovor mezi generálem Kassandym a veliteli několika dalších svazů flotily.“

Tipa zatnula pěsti.

„Dezertér!“ vyhrkla rozhořčeně.

„Tiše!“ zasyčel na ni Dantroff.

„Perry Rhodan žije,“ oznámil Larall svým neznámým posluchačům. „Z jejich rozhovoru jsem slyšel jen fragmenty, neznám tedy všechny souvislosti. Velký administrátor Solárního impéria vyvinul takzvaný pětisetletý plán. Kromě toho jsem několikrát zaslechl výrazy jako Soustava duchů a Cesta kontejnerů.“

Tipa vyskočila a vrhla se zaraženému Dantroffovi kolem krku. Její hůl padla na podlahu.

„On žije!“ jásala. „Slyšel jsi to, Kawo? Perry žije.“

Pak se vzpamatovala, zvážněla a její oči se přivřely. „A tenhle podrazácký seržant chce Perryho zradit. To-
mu musíme zabránit!“

Z reproduktoru zazněl další hlas. Tipa se domnívala, že patří veliteli tajemné kulovité lodi, neboť muž řekl:

„Nuže dobrá, Laralle. Patrně pro nás máte cenné informace. Můžete přistát a přesunout se na naše plavidlo.“

Tipa byl rozčilená jako málokdy v jejím životě. Hmátla po ležící holi.

„Do toho!“ křikla na pilota. „Odřizneme tomu Larallovi a jeho space jetu cestu.“

„Je to nebezpečné, Tipa,“ chladil ji Dantroff.

„Kdybych nebyla připravena podstupovat riziko, nebudu Tipa Riordan, Vládkyně pirátů,“ prohlásila Tipa.

Jedenáct pomocných člunů vyrazilo. Současně začal space jet zrychlovat.

„Je rychlejší!“ zvolala Tipa. „A k lodi to má mnohem blíží!“

Vmáčkla se mezi pilota a Dantroffa, sedícího vedla něj a popadla mikrofon..

„Tady Tipa Riordan!“ křikla. „Všem pirátským lodím. Zaútočte na kulovité plavidlo gravitačními paprsky a
zabraňte jí ve startu!“

Space jet prudce dosedl těsně vedle nepřátelského křižníku. Antony Larall vyskočil ven a běžet k lodi. Dan-
troff upřeně hleděl na obrazovku.

„Mohli bychom ho zastřelit,“ navrhl temně Dantroff.

„Ne!“ Tipa položila ruku na rameno prvního vezíra. „Nejsme žádní zabijáci! Mimo to potřebuji Laralla ži-
vého.“

„Jestli zmizí v přechodové komoře, už ho nikdy neuvidíme,“ prorokoval Dantroff.

Pozorovali, jak se Larall žene po nakládací rampě plavidla; nervózní člověk, který se neustále rozhlížel na
všechny strany. Ze zbraní palubních zbraní koule vyšlehly termopaprsky a snažily se zasáhnout přibližující se
pomocné čluny. V tu chvíli se pilot Tipina člunu zhroutil.

„Co je?“ křikla na něho vládkyně pirátů. „To se vám udělalo špatně?!“

Muž zmateně zakroutil hlavou.

„Cítím v hlavě strašlivý tlak,“ vysvětloval namáhavě. „Myslím, že nad sebou brzy ztratím kontrolu.“

Tipa vyrazila hrubou kletbu, která se k ženě jejího vzezření ani trochu nehodila a dala Dantroffovi znamení,
aby se ujal řízení člunu.

„To je opět ta tajemná parapsychická zbraň,“ konstatoval Dantroff.

Velká pirátská plavidla se vynořila nad pevninou. Neviditelné energetické prsty se opřely do nepřátelské lodi.
Pilot pomocného člunu se stále snažil ovládnout. Ztěžka oddychoval a byl bledý. Pokoušel se na Tipu usmát.

„Už se to lepší,“ řekl.

„Není divu,“ vrčel Dantroff. „Náš protivník musí svůj sugestivní útok směřovat na mnoho různých cílů, tak-
že myšlenkový tlak na jednotlivce polevuje.“

Ačkoli byli Tipa i Dantroff mentálně stabilizováni, podobný vývoj vítali. Velitel pirátských korábů podaly
své šéfce zprávu, že i oni pociťují psychické impulzy, které se je snaží přinutit k odletu. Parapsychický rozkaz
však nebyl nijak silný.

„Cizinci sedí v pasti,“ řekla Tipa triumfálně, když se kulovitá loď pokusila o start a neuspěla. „Teď musíme
chytit Laralla.“

Vydala příkaz k vyloštění pozemních jednotek. Pirátské lodi otevřely své východy. Z nich pršely tisíce oz-
brojených pirátů v letuschopných bitevních kombinézách. Tipa spokojeně mručela.

„Okamžitě vnikněte do lodi!“ rozkazovala pirátům Tipa do vysílačky. „Pokud možno získejte co nejvíce za-
jatků.“

Mezitím se ostatní pomocné čluny vracely do lodi. Parapsychický vliv dále slábl, takže se k řízení vrátil pů-
vodní pilot. Tipa a Dantroff přihlíželi, jak piráti přistáli u vchodu do nepřátelské lodi a zničili její vstup impulz-
ními zářiči. Když první skupina ozbrojenců proběhla přechodovou komorou, cizí křižník vzplanul.

„Podívejte!“ zavolal mladý pilot na Tipu. „Loď hoří!“

„Autodestrukce!“ pochopila Tipa vztekle. Nařídila rychlý ústup. Piráti uprchli z lodi. Několik z nich vleklo
z lodi zajatce. Náhle kulovité plavidlo detonovalo. Tlaková vlna byla tak silná, že všichni piráti klesli k zemi. Na
všechny strany se šířil oblak kouře, k nebi stoupala ohnivá koule. I jedenáct stoupajících pomocných člunů bylo
zasazeno explozí a odhozeno z kurzu.

„Přistaň!“ zavrčela Tipa na pilota. „Nechci, aby se nám v tom zmatku dole rozprchli zajatci.“

Mladý pirát člun duchapřítomně vyvedl z hořícího mraku. Pod jejich člunem prchali piráti z nebezpečné ob-
lasti. Tipa přimhouřila oči, aby lépe viděla. Dantroff neustále volal do vysílačky rozkazy.

„Támhle dole je Larall!“ všimla si Tipa. „Vedou ho dva naši.“

Pomocný člun přistál. Jelikož Larall nenesl žádný ochranný oděv, exploze ho skoro usmrtila. Oba piráti, kteří ho vyvlekli z nepřátelského korábu, ho museli podpírat. Dezertér byl zjevně blízko šílenství. Jeho oči byly široce otevřeny.

Tipa se vydala ke vchodu a čile z něho vyskočila. Pomocí hydraulické hole dopadla těsně vedle trojice mužů.

„Dopravte ho na palubu!“ řekla pirátům. „Brzy se od něho dozvíme, co se tady dole...“

Její další slova přetřela další dunivá exploze. Nedaleko místa výbuchu lodi se objevil druhý oblak prachu. Dantroff se objevil v propusti pomocného člunu a divoce mával pažemi.

„Rychle!“ vřeštěl. „Přepadly nás oddíly Dabrifanů.“

Tipa vrhla na prvního vezíra zamračeně podívala.

„Ještě stále jsi nepochopil, že jsem dáma a nemohu tu pobíhat,“ zamumlala. S těmito slovy se prudce odrazila a třemi mocnými skoky se vrátila do člunu.

* * *

Když Dantroff vstoupil do kajuty, všimla si Tipa, že má její první vezír špatnou náladu.

„Je všech šest vězňů patřičně ubytováno?“ informovala se.

„Ovšem,“ odpověděl Dantroff. S rukama za zády procházel místností jako podrážděná divoká šelma.

„Něco se ti nezdá?“ zeptala se Tipa.

„Nerozumím, proč jsme přerušili operaci v soustavě Gala,“ prohlásil Dantroff. „Těch pár strážů by nepředstavovalo vážný problém. Snadno bychom je zneškodnili paralyzátory. Když si pomyslím, kolik nás stály přípravy útoku na Ursus, musím výsledek považovat za krajně nepříznivý.“

Tipa nic neříkala. Někdy bylo dobře, když se mohl Kawa Dantroff vypovídat. Jeho námitky navíc nebyly neopodstatněné. Piráti věnovali nasazení na Ursusu nejen čas, ale i značné množství peněz. Nyní opustili systém Gala bez jakékoli kořisti.

Rozzlobený Dantroff pokračoval v nadávání.

„Zajímalo by mě,“ zavrčel nakonec, „co se to s tebou děje. To jsi v sobě objevila sympatie s Dabrifou?“

„Posaď se!“ zavrčela Tipa.

Dantroff klesl do křesla.

„Larall pravděpodobně mluvil pravdu, když velitele neznámého křižníku informoval, že je Perry Rhodan stále naživu,“ řekla Vládkyně pirátů.

„Co to má společného s naším ústupem ze soustavy Gala?“ vzkypěl první vezír. Tipa zdvihla ruku.

„Poslouchej, Kawo. Nemáme možnost spojit se s Perrym a informovat ho o tajemných událostech při zničení ARPEGE. Nelze mu říct ani o tom, co se dělo na Ursusu. Proto se spojím s někým jiným. A sice s tím starým arkonidanským hlupákem.“

„Považuješ za rozumné svěřit takové informace hypervysíláči?“ namítl Dantroff.

„Ovšemže ne!“ ušklíbala se Tipa. „Zavolám Atlana na Olymp.“

„Nepřijde,“ usoudil Kawa Dantroff.

Tipa se lživě zasmála. „Přijde! To se vsaď, Kawo. Sejdeme se s tím Skoropozemšťanem za čtyři dny, tedy dne dvanáctého února.“

Na Dantroffově čele se objevila příkrá vráska. „Na cestu k Boscykově hvězdě nepotřebujeme čtyři dny.“

„Správně,“ souhlasila Tipa. „Ve čtyřech dnech budeme mít dost času, abychom velice pečlivě vyslechli Laralla a jeho pět spoluvězňů.“

To už se ušklíbal také Dantroff. „Myslím, že rozumím.“

„Pokus se navázat spojení s Quintovým centrem!“ nařídila Tipa.

Dantroff vstal, uklonil se a třikrát se klepl pěstí do brady. Pak opustit kajutu a nechal zamyšlenou Vládkyni pirátů o samotě.

3.

Před hodinou dorazili Lord admirál Atlan a Alaska Seadelaere na Olymp. Sotva jejich IMPERÁTOR dosedl na jeden z kosmodromů, odebrali se na palubě kluzáku do Trade City.

Sadelaere vypadal, jako by na něho ze země vydupané zařízení na Olympu hluboce zapůsobilo. Na Zemi o obchodní planetě hodně slyšel, ale netušil, že tu nalezne takovou civilizaci.

Ihned po přistání zavolal Atlan Ansonu Argyrisovi. Jak se dozvěděl, Tipa Riordan ještě nedorazila.

„Jestli mě ta jedovatá zmije podvedla, bude toho litovat,“ řekl Atlan Saedelaerovi, když vystoupili z kluzáku a kráčeli k budově GCC.

„Přijde, pane,“ řekl Saedelaere přesvědčeně.

Prošli velkou vstupní halou, kde na Saedelaera mnoho lidí dlouze zíralo. Jeho maska byla prostě značně podivná. Alaska byl zřejmě zvyklý, že budí všeobecnou pozornost, proto na zájem lidí nereagoval.

„Půjdeme za Argyrisem,“ řekl Atlan. „Setkal jste se s ním?“

„Ne,“ zavrtěl Saedelaere hlavou.

Atlan se lehce usmíval.

„Neobvyklý... člověk,“ pronesl. „Jsem zvědavý, co si o něm budete myslet.“

Tajemník císaře Argyrise je odvedl do jednoho z přijímacích salónů. Atlan a Saedelaere byli zdvořile vyzváni, aby zde chvíli počkali. Císař mluvil před obchodní radou, tvořící vládu planety Olymp.

Saedelaere stál u okna a vyhlížel na obrovské město. Jeho myšlenky dlely v minulosti. Atlan usedl u psacího stolu a se zájmem pročítal několik hustě popsaných folií. Saedelaere zaslechl tiché zasyčení dveří a otočil se.

Do místnosti vešel dvoumetrový, neobyčejně svalnatý muž. Měl širokou tvář, již dominoval zahnutý nos. Černé vlasy mu dosahovaly až k ramenům, uprostřed hlavy měl vyholený široký pruh. Nejpodivnější věcí na nově přichozím byly černé vousy, jejichž konce byly spleteny do copů a připevněny k howalgoniovým náramníkům. Muž měl vysoké, ke kyčlím sahající boty, pestrobarevnou košili a tmavočervenou vestu.

Tyto a jiné detaily Alaska bleskurychle zaznamenal a složil z nich celkový obraz. Vskutku: Anson Argyris byl neobyčejný člověk.

Saedelaerovi zaduněl do uší císařův hlas:

„Odpusťte, že jste na mě museli čekat, pánové.“

„Dobrá,“ řekl Atlan. „Císaři, tento muž je logik Alaska Saedelaere. Alasko, před vámi stojí císař Anson Argyris.“

Když Argyris přistoupil k Alaskovi a potřásl mu rukou, Nositel masky užasl nad jeho silou.

„Muž s maskou,“ pronesl Argyris. „Už jsem o vás leccos slyšel. Bylo by možné, abych pohlédl na váš obličej, aniž bych zešílel a zemřel?“

Alaska Saedelaere byl šokován jen zřídka. Nyní se to stalo. Nedůvěřivě se na Argyrise zadíval.

„Nemám nic proti maskám,“ poznamenal Argyris.

Saedelaere se ihned chopil možnosti císaře odpálit. „Je to snad proto, že sám podobnou masku používáte, pane?“

Argyris pozvedl obočí a zahleděl se na Atlana. „Zná moje tajemství?“

„Ne,“ odpověděl Atlan. „Ale každé další vaše slovo ho zavede blíž k pravdě. Je to náš nejlepší logik.“

Anson roztrhl svou blůzu a ukázala se vrstva atronital-kompositu. Saedelaere řekl Atlanovi:

„Robot jako regent na Olympu. S tím bych nikdy nepočítal.“

Argyris se zasmál a opět uzavřel svou masku.

„Jsme si podobní, vy a já,“ pravil Argyris. „Ani jeden z nás nemůže odhalit svou pravou tvář – i když k tomu máme odlišné důvody.“

Atlan se zvedl a šel mezi Saedelaera a robota typu Vario-500.

„Než se začnete sbratřovat, rád bych vám připomenul, proč tady vlastně jsme,“ zavrčel. „Anson, začíná mě znervózňovat, že ještě nedorazila Tipa Riordan. Alaska o jejích dobrých úmyslech nepochybuje, já však té vysušené podvodnici nevěřím.“

Anson vypadal bezradně. „Vysušená podvodnice?“

* * *

Dvě hodiny po IMPERÁTOROVI přistál na Olympu osmisetmetrový DREADFUL. Tipa Riordan si ve vyšilačce stěžovala na četná bezpečnostní opatření a hrozila správci kosmodromu soudním řízením. Protože skoro všichni piráti pocházeli ze Svobodných obchodníků, považovala Tipa systém Boscykovy hvězdy za své vlastnictví. Olymp si pamatovala jako divokou planetu s několika městy a stanicemi. Nyní platil za hlavní obchodní středisko Mléčné dráhy.

„Ta stará dáma vypadá podrážděně, Lorde admirále,“ podotkl Anson Argyris, když vyslechl rozhovor mezi Tipou Riordan a kontrolní věží přístavu. „Přesto je připravena přijít se svým prvním vezírem za námi.“

„Raději se ozbrojíme,“ navrhl Atlan. „Když má špatnou náladu, chová se jako blázen a může dělat šílené věci.“

Saedelaere napjatě očekával první setkání s proslulou Vládkyní pirátů. Tipa Riordan byla legendární postava; obyvatelé Galaxie jí přisuzovali množství činů, které nejspíše nikdy nespáchala.

„Jestli nám neřekne něco opravdu důležitého, nechám ji zatknout,“ oznámil Atlan.

„Věříte, že je to vhodné?“ ptal se Argyris.

Atlan si robota změřil zlověstným pohledem.

„Jste jako Perry a Saedelaere,“ vyčetl císaři. „Proč se stavíte na stranu té jedovaté zmije?“

„Pozemšťané mě postavili, abych hájil zájmy lidstva,“ připomněl Argyris. „Nemám důvod nesnášet někoho, kdo zjevně zastává stejné názory, jako já.“

„Jde o to, jakým způsobem se o sjednocení lidstva pokouší,“ odpověděl prudce Atlan. „Tipa Riordan je podle mne nebezpečný zločinec.“

Anson Argyris ztichl a dál Atlanovi neodporoval, neboť by tím překročil své pravomoci. Ani Saedelaere nic neříkal. Jen Atlan přecházel po místnosti a mumlal kletby, které platily Tipě Riordan.

Argyris konečně obdržel interkomovou zprávu, že Vládkyně pirátů a Kawa Dantroff čekají na přijetí u Atlanu.

„Mám odejít, pane?“ otázal se robotický císař.

Atlan zavrtěl hlavou.

„Bude lepší, když vy i Saedelaere zůstanete poblíž,“ řekl. „Alespoň třeba zabráníte tomu, abych tu bláznivou stařenu zavraždil.“

O pár vteřin vpadl do přijímací místnosti Kawa Dantroff a zaburácel:

„Přichází Vládkyně pirátů Tipa Riordan!“

Podpírána svou holí, vkulhala Tipa dovnitř. Anson Argyris se třikrát udeřil do brady. Atlan císař váhavě napodobil. Tipiny zelené oči se upřeně zahleděly na Saedelaera, když ostrým tónem řekla:

„I vy byste mě měl pozdravit, mladý příteli.“

Alaska naznačil úklonu. „Lituji, mylady. Úder by mohl posunout mou masku, a takový nepěkný osud bych vám rozhodně nepřál.“

„Můžete pozdrav jen naznačit,“ požadovala Tipa.

Saedelaere přikývl a její přání vyplnil. Nyní byla Tipa spokojená. Pohledem zachytila pohodlné křeslo a zamířila k němu. Než si sedla, postavil se za opěradlo Kawa Dantroff a zamračeně se rozhlížel.

„Nejdříve,“ zahájila rozhovor Tipa, „bych ráda věděla, co se to s Olympem děje. Císaři Argyrisi, vysvětlíte mi to, prosím.“

Než stihl robot odpovědět, zasáhl Atlan.

„To je teď nedůležité, Tipo,“ řekl. „Řekni konečně, proč jsem musel opustit svůj hlavní stan. O dalších věcech si můžeme popovídat později.“

„Mluv, jen když jsi tázán, Skoropozemšťane,“ odsekla Tipa Riordan.

To už bylo na Arkonidana příliš.

„Tak dost!“ vyprskl. „V zájmu tvé vlastní bezpečnosti bych ti doporučil změnit tón, tetičko Tipo. Mám stále větší chuť nechat tě zavřít. Není tady žádný Perry Rhodan, který by tě mohl uchránit před vypovězením na nějakou trestaneckou planetu.“

Tipa se zachechtala a pobaveně mrkla na Kawu Dantroffa, který se také nemohl ubránit smíchu

„No, poslechni si toho arkonského šejka, Kawo,“ řekla Tipa prvnímu vezírovi. Pak se pronikavě zadívala na Lorda admirála.

„Perry Rhodan žije!“ prohlásila. „Hra je u konce.“

Atlanovi se jen s obtížemi podařilo zamaskovat překvapení. Saedelaere opustil své místo u okna a přiblížil se k Vládkyni pirátů. Oči mu pod maskou zaplanuly.

„Ty jsi se dočista zbláznila, tetičko Tipo,“ usoudil Atlan a předstíral lhostejnost.

Pirátcina hůl několikrát udeřila do podlahy. Saedelaere koutkem oka postřehl, že se Anson Argyris usmívá. Vario-500 byl skutečně dokonalý robot, jeho maska neměla chybu.

„Už jsi něco zaslechl o pětisetletém plánu?“ ptala se Tipa. „Nebo mám použít výrazy Soustava duchů a Cesta kontejnerů, abych tě přiměla k řeči?“

Atlan mlčel. Usilovně přemýšlel, odkud má Vládkyně pirátů tyto přísné tajné informace. Byl to důvod, proč pozvala Atlanu na planetu Svobodných obchodníků?

„Nejsem hlupák,“ pokračovala Tipa. Zvedla se a zastavila se u okna. Svraštělou paží ukázala na město.

„Vsadím se, že částí pětisetletého plánu je i planeta Olymp. Možná slouží k zásobování Soustavy duchů...“

„Děláš ukvapené závěry,“ řekl Atlan.

„Opravdu?“ Tipa se postavila těsně před Atlanu. Hlas jí přeskakoval. „Perry žije, a já ho najdu. I bez tvé pomoci.“

„Nemohu ti bránit, když se chceš zesměšnit před celou Mléčnou drahou,“ odpověděl Lord admirál. Znovu se posadil za psací stůl.

Anson Argyris se rozhodl zasáhnout do debaty. „Nebudeme se tu přece hádat. Milostivá paní, nezapomínejte, jak vzácný je čas Lorda admirála. To jste ho zavolala na Olymp jen proto, abyste nás tu zdržovala pohádkami?“

Tipa na císaře hněvivě zírala. „Mluv raději ty, Kawo, nebo se něco stane.“

Dantroff kráčet po místnosti a mnul si konec svých vousů. Anson Argyris byl prvnímu vezírovi od počátku nesympatický, neboť jeho vous byl mnohem krásnější.

„Je snad proměna Olympu fáma?“ tázal se Dantroff. „Zdá se mi, že ne!“

Saedelaere tiše řekl:

„Zjevně jsme se dostali do mrtvého bodu. Mohu s mylady promluvit já, Lorde admirále?“

„Ano.“ Atlan pokrčil rameny. „Budu vděčný, když bude ta jedovatá zmijsyč set na někoho jiného.“

Dříve než mohla Tipa Riordan vzkypět, začal Saedelaere hovořit. Jeho slova byla určena Vládkyni pirátů. „Přišli jste, protože jste přesvědčeni o své pravdě,“ říkal Nositel masky. „Máte tedy spolehlivé informace. Pravděpodobně máte o své teorii důkazy. Proto považuji za jisté, že máte na palubě lodi někoho, kdo by nám mohl mnoho říct.“

Tipa na Alasku beze slova vyvalila oči. Obrátila se k prvnímu vezírovi, ale Kawa Dantroff vyhlížel z okna, jako by se tam odehrávalo cosi nesmírně zajímavého.

„Podívejme se,“ zamumlala konečně Tipa. „Za touto levnou plastikovou maskou se skrývá chytrá hlavička.“

„Děkuji za poklonu,“ řekl Saedelaere. „Jen jsem však vyhodnotil všechny dostupná data. Jak vám vysvětlil Lord admirál, mám zvláštní dar rychle interpretovat údaje.“

Tipa přistoupila k psacímu stolu a rázným pohybem ruky odsunula ke straně hromádku folií.

„Tak dobře, Arkonidane,“ zavrčela. „Spolu se Saedelaerem se vydáme na palubu mojí lodi. Tam vám ukážu něco, co vás jistě zaujme.“

„Domluveno,“ přikývl Atlan a vstal.

„Máte něco proti tomu, abych vás doprovodil?“ vložil se do rozhovoru Anson Argyris.

„Ano, raději zůstaňte zde,“ vyhrkl spěšně Dantroff. Báł se toho, že Argyrisovy krásné vousy uvidí někdo z posádky DREADFULU.

„Nesmysl, Kawo!“ odmítla vezírův návrh Tipa. „Půjde s námi...“

Když Saedelaere v doprovodu čtyř lidí opustil místnost, pomyslel si, že se ještě nikdy nedostal do společnosti tak podivných bytostí. Cítil se mezi nimi dobře, neboť i on byl vpravdě neobyčejný.

4.

Atlan si nebyl jist, zda je DREADFUL stejnou lodí, na kterou před sto dvaceti třemi lety za nepříliš šťastných okolností vstoupil. Tipa Riordan byla dost bohatá a vlivná na to, aby si každých třicet let koupila nový křižník. Její kontakty s tajemnou skupinou vědců umožňovaly, že měly pirátské lodi to nejmodernější technické vybavení. Na palubě DREADFULU byla zařízení, kterými nedisponovala ani Solární flotila. To bylo jedním z důvodů, proč Atlan o staření nesmýšlel zrovna nejlépe.

Po vstupu na palubu pirátské lodi pošeptal Atlan Argyrisovi:

„Pořádně si to tu prohlédněte, Ansone.“

Argyris naznačil souhlas. Tipa a Dantroff vedli tři návštěvníky na palubní kliniku plavidla. Atlan byl zklaman, raději by totiž navštívil velitelskou centrálu. Doufal, že k tomu bude mít příležitost později.

Před dveřmi kliniky zůstala Tipa stát. „Připravte se na dost nepříjemný pohled, pánové.“

Dantroff otevřel dveře a poodstoupil, aby mohli Tipa a její hosté vstoupit. Doktor Koy Kiyomi jim vyšel v ústřety. Tipa lékaře představila a nařídila mu:

„Ukažte nám nejprve ty čtyři mrtvé, doku!“

Kiyomi šel vpředu. Odvedl skupinu do jedné z postranních místností kliniky. U tří stěn stály prosté kovové pryčny. Na čtyřech z nich leželi mrtví lidé. Jejich těla byla ztuhlá ve shodné pozici, strnulé paže mířily ke stropu. Pěsti měli mrtví kosmonauti zaťaté. Když se Atlan přiblížil, všiml si, že oči mrtvol jsou podlité krví a vyteřené z očních důlků.

Arkonidan se odvrátil.

„Žádný hezký pohled,“ kývl omluvně dr. Kiyomi a přetáhl přes mrtvoly prostěradla.

„Kdo byli tito muži?“ zeptal se Atlan. „Náleželi snad k posádce DREADFULU?“

Tipa zavrtěla hlavou. „Jsou to čtyři ze šesti vězňů z planety Ursus v soustavě Gala, které se nám podařilo chytit.“

Stručně vyložila, co se během akce proti skladu Dabrifanů odehrálo. Nikdo ji nepřerušoval.

„Co je s Larallem?“ otázal se Saedelaere, když Tipa skončila.

„Dezertér je naživu,“ odpověděla Tipa a v hlase ji zazněl vztek. „Až na psychickou poruchu je úplně zdravý.“

„A co je s pátým členem posádky, kterého jste zatkli?“ chtěl vědět Atlan.

„V poslední chvíli jsme ho zahalili do hibernačního pole,“ vysvětlila Tipa. „Jen díky tomu zůstal ušetřen osudu dalších čtyř mužů.“

„Co se jim vlastně stalo?“ Tentokrát to byl Anson Argyris, kdo položit další otázku.

„Během výslechu,“ odpověděl místo Tipy dr. Kiyomi, „mozky těch mužů explodovaly.“

„Jakže?“

Kiyomi pokrčil rameny.

„Ještě jsem nic takového neviděl,“ přiznal. „Nejprve z nich začalo sálat silné parapsychické vyzařování. Potom se to stalo. Nestihli nám odpovědět na žádné otázky.“

„A Larall?“

„Larall toho moc neví,“ prohlásila Tipa. „Hádám, že to vlastně není zrádce, byl parapsychicky ovlivněn.“

Kiyomi šel k dalším dveřím. „Chcete vidět zmrazeného vězně?“

Tipa se ušklíbala a zahleděla se na Arkonidana. „S tou živou mrtvolou můžeš dělat, co uznáš za vhodné.“

Atlan pochopil, že Vládkyně pirátů narazila na stopu záhady, která mohla mít pro lidstvo velký význam. Víc než dezerte seržanta flotily na Arkonidana varovně zapůsobily okolnosti, za nichž zemřeli polapení muži.

Obrátil se na Saedelaera. „Co o tom soudíte, Alasko?“

„Je tu příliš nových dat, pane. Musím to ještě promyslet.“

Atlan otočil hlavu k robotickému císaři. „Ansone?“

„Ano,“ promluvil Argyris. „Nevěřím, že by ta tajemná loď, která Tipu napadla na Ursusu, patřila k Impériu Dabrifa. A nevidím ani žádné spojení s jinou galaktickou hvězdnou říší.“

„A co Accalauriové?“ tázal se Atlan.

Argyris energicky zavrtěl hlavou. Atlan si vzpomněl na informace, které obdržel od Lorda Zwieba. Souvise-la snad tato kosmická loď se zbraní, před níž je neandrtálec varoval? Atlan o tom pochyboval. Podle všeho se setkali s novou a krajně nepřátelskou mocností. Vzhledem k tomu, že se spojila se zběhlým seržantem flotily, chtěla zjevně vyzvědět tajemství Pozemšťanů. Naštěstí dezertér téměř nic vypátral.

Jenže už v tuto chvíli mohl na druhé straně Galaxie padnout do osidel neznámého protivníka jiný ochotný zrádce. Tato myšlenka Arkonidan znepokojila. Musel neprodleně něco podniknout. Především musel prošetřit, kdo je ten tajuplný nepřítel a jaké cíle sleduje.

„Souhlasíš, abych se o to postaral, Tipo?“ zeptal se Vládkyně pirátů.

„Jistě,“ přitakala Tipa.

„Ansone,“ řekl Atlan císaři. „Postarejte se o rezervování všech komunikačních a dopravních linek do Quintova centra a Soustavy duchů. Budu také potřebovat pár spolehlivých kurýrů.“

Anson Argyris nemrhal časem a bez otálení opustil DREADFUL. Tipa Riordan si Atlana a Alasku změřila veselým pohledem.

„Do Soustavy duchů?“ ušklíbala se. „Ta přece neexistuje...“

* * *

Antony Larall nevypadal jako dezertér. Byl to šedesátiletý podsaditý muž s pokleslými rameny a prořídými vlasy. Když Lord admirál a Nositel masky vešli do jeho cely, zachvěl se a rty se mu roztřáslly. Larall byl patrně na pokraji nervového zhroucení.

Arkonidan si přinesl židli a posadil se naproti dezertérovi. Saedelaere zůstal stát. Larall nemohl odtrhnout zrak od jeho plastické masky.

„Seržante Antony Laralle,“ zahájil Atlan výslech. „Víte, kdo jsem?“

Larall hlasitě polkl. „Ano, pane.“

„Na tom, co v nejbližších minutách řeknete, bude záviset, zda s vámi naložíme jako se zrádcem, nebo jako s obětí nepřátelské mocnosti,“ vysvětlil Atlan. „Myslete na to! Lhát je zbytečné. Všechny vaše odpovědi můžeme snadno ověřit.“

„Nebudete mi věřit,“ zaúpěl zoufale Larall. „Ale určitě víte, že jsem se během mé kariéry nedopustil žádných přestupků...“

„Vaše minulost nás nezajímá,“ přerušil ho Atlan. „Důležité je jen to, proč se z vás stal zrádce. Vysvětlete nám, co se odehrálo na palubě REDHORSE.“

„Nezačalo to na palubě REDHORSE,“ pronesl tiše Larall. „Při jednom mezipřistání na DeFrisackerově planetě jsem využil své deseti hodinové volno k prohlídce hlavního města. Kamarádi, kteří mě doprovázeli, chtěli navštívit slavné muzeum robotiky v Salartanu. Mou osudovou chybou bylo, že jsem se místo muzeu věnoval výlohám obchodů. Chtěl jsem nakoupit koupit dárky pro mou ženu a děti.“ Larall se odmlčel a špičkou jazyka si navlhl suché rty. Byl velmi rozrušený, vyprávění jako by ho unavovalo.

„Dál,“ naléhal Atlan. „Co se stalo potom?“

„Vstoupil jsem do malého obchodu s koberci,“ navázal Larall na své vyprávění. „Dnes si myslím, že to nemohla být náhoda, neboť dva muži, kteří mě obsluhovali, byli zodpovědní za vše, co následovalo.“

„Jací muži? Kolonisté z DeFrisackerovy planety?“ Atlan hovořil strohým, chladným tónem.

„Ne, kolonisté to nebyli,“ tvrdil Larall. „Rozvinuli přede mnou koberec, barevné vzory na něm se podivně vlnily a kroutily. Upadl jsem do bezvědomí.“

„Kdy jste přišel k sobě?“ ozval se Saedelaere.

„Po více než pěti hodinách. Bylo mi zle. Ležel jsem v koutě toho obchodu s koberci. Nikdo nebyl poblíž. Báľ jsem se, že promeškám odlet lodi, znovu se o mě pokoušely mdloby. Šel jsem na ulici, byl jsem odhodlaný požádat o pomoc. Avšak nějaký vnitřní hlas mně v tom neustále bránil. Nemohl jsem oslovit žádného z kolemjdoucích lidí. Ani později, na REDHORSE, jsem o svém zážitku s nikým nemluvil. Pokaždé, když jsem se o to pokusil, vrátil se hlas a zabránil tomu. K mému zděšení jsem po startu lodi odešel do konferenční místnosti a nainstaloval tam odposlouchávací zařízení. I k tomu mě přiměla nějaká cizí síla. Bylo to hrozné. Přátelům bylo mé podivné chování a nervozita nápadné, ale když se mě zeptali, předstíral jsem nevolnost. Vůbec jsem

nešel spát, neustále jsem hlídal odposlouchávací aparát. Tak jsem vyslechl rozhovor generála Hirama Kassandyho, který vedl s dalšími veliteli křížníků. Hlas mi nařídil, abych opustil REDHORSE a v pomocném člunu odletěl do soustavy Gala.“ Larall sklonil hlavu.

„To je podivný příběh,“ řekl Atlan. „Nepřipadá mi, že jste se tomu ‚vnitřnímu hlasu‘ nějak usilovněji bránil.“

Larall neodpověděl. Snažil se uklidnit své třesoucí se ruce. Atlan pochopil, že seržant není příliš odvážený.

„Co o tom soudíte, Alasko?“ ptal se Arkonidan.

Saedelaere zaváhal. Larallova zpráva působila neúplně. Ale od dezertéra se už asi víc podrobností nedozvědí.

„Budeme ho muset vyslechnout, zatímco bude pod vlivem speciálních léků?“ chtěl vědět Atlan.

„To nebude nutné,“ odvětil Nositel masky. „Ta historka zní pravdivě. Není pravděpodobné, že by měl seržant flotily, který se nikdy ničím neprovinil, tak náhle dezertovat.“

„Vzpomenete si, jak vypadali ti muži z obchodu na DeFrisackerově planetě?“ pokračoval Atlan v seržantově výslechu.

„Byli vysocí,“ popsal neznámé Larall. „Oblečení jako kolonisté. Vypadali docela všedně.“

„Nemluvil jeden z nich s nějakým cizím přízvukem?“ vmísil se Saedelaere.

„Ne, pane,“ zamumlal Larall.

„No dobrá,“ prohlásil Atlan a zvedl se ze židle. „Bohužel vás nebudu moci ušetřit dalších výsledků, Laralle. Promluví si s vámi naši odborníci. Předám vás Solárnímu maršálovi Galbraithu Deightonovi. O vašem dalším osudu rozhodne on.“

„Budu rád, když pomůžu odčinit svou chybu, pane,“ prohlásil Larall.

Atlan a Saedelaere opustili kabinu.

„Lituji ho,“ pronesl Nositel masky, když se za nimi zavřely dveře.

„Jen doufám, že svou lítostí neplýtváte na zrádce,“ odvětil Arkonidan.

Mezitím dorazili na Olymp specialisté USO a agenti Solární rozvědky. Muži a ženy byli do hlavního stanu Ansona Argyrise dopraveni v bednách, aby unikli nežádoucí pozornosti. Až u císaře je vysvobození z jejich nepohodlných úkrytů. Čtveřice mrtvol a dva zajatci byli přemístěny do hlavní centrály na Olympu. A několik kurýrů použilo transponderovou Cestu kontejnerů, aby o dění informovali Perryho Rhodana.

* * *

Dne 14. února dorazil na Olymp šéf rozvědky Galbraith Deighton. Jeho prvním rozhodnutím bylo uvalení vazby na dezertéra Antonyho Laralla. Seržant byl Cestou kontejnerů dopraven do Soustavy duchů.

Bezprostředně poté byla aktivita Solárního maršála ochromena zásahem Tipy Riordan. Stará dáma si nemohla pomoci, musela Atlana alespoň trochu pozlobit. Se svým prvním vezírem se toulala císařovým palácem. Pro odborníky z Quintova centra byla noční můrou, kritizovala jejich postupy všude, kde se ukázala. Krom toho je nutila k používání pirátského pozdravu.

„Olymp se dusí v byrokracii,“ stěžovala si Tipa Dantroffovi, když se na Deightonovo přání vydala do hlavní laboratoře. „Přijde čas, kdy to tady trochu provětrám.“

Dantroff znepokojeně pohlédl do lživě se blýskajících očí Vládkyně pirátů. „Co máš na mysli, Tipo?“

„Než toho muže rozmrazí, budou potřebovat mou pomoc,“ řekla Tipa. „Bez informací o tom, jakých postupů Kiyomi použil, se jim to nemůže podařit.“

„Atlan počítá s tím, že mu tato data ihned odevzdáš,“ připomněl Dantroff.

„Pch!“ Tipa pohrdavě máchla holí. „Nenechám si uniknout příležitost získat od toho arkonského šejka pár ústupků.“

Na Dantroffově čele se objevil starostlivý výraz.

„Ústupky?“ opakoval. „O čem konkrétně mluvíš?“

Tipa si upravila svůj drdol, který byl díky skrytému vybavení neobvykle těžký. „Konkrétně bych chtěla, aby nás při dalších operacích kryly svazy USO.“

Dantroff nebyl schopen odpovědi. Beze slova civěl na svou velitelku, které byla očividně připravena, jít s tímto požadavkem za Lordem admirálem.

„Hlavně neupadni do mdlob!“ napomínala vezíra Tipa. „Myslela jsem, že jsi statečný chlap.“

„Co má statečnost co dělat s šílenstvím?“ vydechl Dantroff. „Až Atlan uslyší, co po něm chceš, tak tě na místě zastřelí. Flotily USO jako doprovod lodí pirátů – to zachází příliš daleko.“

Tipa zůstala neoblomná. „Občas musíš požadovat maximum, aby jsi ze situace získal alespoň něco.“

Sužován vidinou následujících událostí, doprovodil Dantroff Vládkyni pirátů do hlavní laboratoře, kde už na ně netrpělivě čekali Deighton a jeho vědci. Přítomni byli i Atlan, Saedelaere a Anson Argyris.

Lékaři po místnosti rozestavili četné přístroje, jež měly pomoci zachránit život hibernovaného muže. Deighton s sebou přivezl několik speciálních mentálních čidel, určených k izolaci hypnotických a dalších paramecha-

nických bloků v mozku. Krom toho tu byly přístroje pro podporu orgánů podchlazeného muže. Lékaři počítali s tím, že mohou jeho srdce, plíce a ledviny vypovědět službu.

„No konečně,“ přivítal Tipu Riordan s očividnou netrpělivostí Deighton. „Proč nepřišel váš palubní lékař?“

Tipa hleděla vedle Deightona a tvářila se uraženě. Solární maršál si uvědomil svou chybu a pozdravil ji třemi údery. Ostatní ho s nechutí napodobili.

„No, je dobře, že vám slovo zdvořilost ještě něco říká, Galbraith Deightone. Jeden muž kdysi řekl...“

Deighton lehce zrudl a pohledem hledal pomoc u okolostojících mužů. To byl signál pro Atlana, aby své „staré přítelkyni“ domluvil.

„Nemáme čas na nějaké přednášky, tetičko Tipo,“ řekl Arkonidan. „Kde je palubní lékař?“

„Vše, co by mohl říct, mám tady,“ odpověděla Tipa, načež z kapsy vytáhla list papíru a triumfálně sním zamávala. „Sem Kiyomi napsal všechna důležitá data.“

Atlan po listu sáhl, ale Tipa hbitě uskočila a šermovala před Atlanem svou holí.

„Ne tak zhurta!“ zvolala. „Ten papír ti ráda dám, ale něco za něco.“

„V pořádku,“ ozval se Anson Argyris. „Řekněte svou cenu, mylady.“

„Vy ji zaplatit nemůžete, císaři. Co chci, má ve své pokladně Atlan.“

„Kolik?“ zeptal se Atlan. Jeho rty byly přísně sevřeny.

„Ale, ale,“ ohradila se Tipa. „Copak nemyslíš na nic jiného, než na peníze?“

„Už konečně řekni, co vlastně chceš!“ požadoval Atlan.

„Pomoc flotil USO při dalších akcích,“ pronesla Tipa a hleděla přitom Lordu admirálovi do očí.

Na nekonečnou vteřinu vládlo v laboratoři naprosté ticho. Potom řekl Galbraith Deighton hlasem, v němž se mísilo uznání s pobavením:

„A hrome!“

Atlan a Galbraith Deighton se odebrali do sousední místnosti, aby se o požadavku Tipy Riordan poradili. Deighton si nevzpomínal, že by kdy viděl Arkonidana tak rozruženého.

„Když jí nyní ustoupíme, bude chtít stále víc,“ řekl Atlan. „Vy tu jedovatou zmijí neznáte jako já, Galbraith, jinak by jste to nebral na lehkou váhu.“

„Věřím, že nás Tipa jenom zkouší,“ odpověděl Galbraith. „Uděláme jí tedy protinabídku: Lodě USO si už Tipiných pirátů a jejich akcí nebudou všímat.“

„To snad nemyslíte vážně!“ zavrčel Atlan. „Tím bychom těm pirátům dali volnou ruku k dalším přepadům.“

Deighton se zasmál.

„Tato přepadení vždy postihla naše protivníky,“ připomněl. „Jsem dost čestný nato, abych uznal, že té staré dámě hodně dlužím já i Solární rozvědka.“

Atlan šel ke dveřím. „Tak dobrá, maršále. Vy ponesete zodpovědnost. Pokud si myslíte, že je to jediný způsob, nebudu vám bránit.“

Společně se vrátili do hlavní haly laboratoře, kde na své rozmrazení čekal pirátů zajatý muž. Ačkoli byl pryč jen půl hodiny, Deighton Vládce pirátů opět patřičně pozdravil, čím si vysloužil její blahosklonný úsměv.

„Nezlomte si čelist, Deightone,“ poznamenal Atlan.

„Rozhodli jsme se nabídnout vám kompromis,“ řekl Tipě šéf obrany. „Tato nabídka je nejzazší mezí, kam jsem ochotni jít.“

„Poslouchám,“ přikývla Tipa.

„Vaše lodě už se nebudou muset obávat intervencí USO,“ pravil Deighton.

Tipa se obrátila na Atlana. „Je to pravda?“

„Ano,“ potvrdil neochotně Atlan.

Tipa Riordan předala Deightonovi list s poznámkami doktora Kiyomiho. „Víc jsem ani nechtěla. A teď už ho konečně rozmrazte.“

5.

Cizinec se začal probouzet. Jeho životně důležité orgány byly připojeny na speciální přístroje. Hlavu muže obklopovalo antihypnotické pole. Paramechanici, kteří se na Olymp přesunuli ze Země, udělali pro zajatcovu bezpečnost všechna myslitelná opatření.

Nešťastníkovu lůžko obstoupilo asi dvacet lidí. Tipa Riordan se klidně postavila k čelu postele. Byla přímo vedle Arkonidana Atlana, což byla další z jejích neustálých provokací.

Zincgref Macaulay, vedoucí pozemských paramechaniků, seděl u hlavního panelu a sledoval indikátory. Macaulay byl křehce působící muž, který ze svých dvanácti podřízených udělal skvěle sehraný tým. Paramechanici se dorozumívali sotva postřehnutými pohyby rukou.

Okolostojící napjatě hleděli na ležícího muže. V tomto okamžiku – tedy v době probouzení – se mohl aktivovat jeho ničící blok. Zajatec mohl zemřít a nikdo by se nedozvěděl, kdo zničil ARPEGE a donutil seržanta Laralla ke zradě. Vše nyní záviselo na zručnosti paramechaniků.

Tipa Riordan strčila do Atlana.
„Jeho oči!“ vyhrkla svým pronikavým hlasem. „Podívej se na jeho oči, Skoropozemšťane!“
„Buďte prosím tiše, mylady,“ napomenul pirátku Macaulay. „Jinak budete muset opustit laboratoř.“
Tipa chtěla do paramechanika píchnout holí, ale tentokrát byl Atlan rychlejší. Nešetřně Tipu popadl a odstrčil na stranu.
„Pust!“ sykla Tipa. „Už budu potichu, slibuji.“
Muž na lůžku otevřel oči, avšak své okolí zatím nevnímal. Svaly v obličeji měl ochablé, bulvy zapadlé hluboko v důlcích. Jeho kůže měla nažloutlý odstín. Macaulay zkontroloval několik nastavení.
„Ochranná hibernace je zrušena,“ řekl s klidem paramechanik.
Všichni museli obdivovat Macaulayovy zkušenosti. Přestože šlo o tak zvláštní případ, pracoval paramechanik s naprostou jistotou. Nebylo divu, Macaulay během své kariéry téměř vždy uspěl.
V následujících minutách začal tichý boj mezi paramechanikou s jejím vybavením a ničím blokem v pacientově mozku.
„Z mozku zajatce začínají proudit parapsychické impulzy,“ oznámil Macaulay.
Alaska Saedelaere, stojící nedaleko Atlana, byl dramatickým děním u probouzejícího se muže fascinován. Neznámá síla, která již usmrtila čtyři vězně, nyní sahala i po pátém. Světelný indikační panel kontrolních přístrojů jasně ukazoval, jak nesmírnému duševnímu tlaku je cizincův mozek vystaven.
Hrozivý boj pokračoval, aniž by kterákoli strana získala převahu. Chvilími se zdálo, že se mozkové proudy vězně stabilizují, pak je znovu ohrožovaly ničící impulzy. Macaulay se skláněl nad panelem a maximálně se soustředil.
Saedelaere ve tváři paramechanika marně pátral po znameních, které by mu řekly, jaké vyhlídky zajatec má. Po dvaceti minutách se Macaulay uvolnil a oddechl si. I Tipa Riordan vycítila, že je nejhorší za nimi, neboť zavřela:
„Začneme s výsledkem? Už je vzhůru půl hodiny.“
Macaulay kývl.
„Prozatím jsme ho zachránili,“ řekl. „Je však otázka, co se s ním stane, až odpojíme stínící pole. Obávám se, že přežije pouze pod dohledem těchto speciálních přístrojů.“
Galbraith Deighton hodil po Atlanovi tázavým pohledem. „Chcete vést výslech, Lorde admirále?“
Atlan otálel.
„Přenechám vám to,“ rozhodl se náhle. „Jako šéf rozvědky a empat můžete mít víc štěstí.“
Deighton přikývl a sklonil se nad postelí. „Slyšíte mě? Jestli ano a nemůžete mluvit, zahýbejte očima.“
„Já... rozumím vám...,“ zamumlal zajatec.
„Jste velice nemocný, ale povedlo se nám vás stabilizovat,“ vysvětloval Deighton. „K vaší úplné záchraně však potřebujeme jisté informace.“
„Sedm velkých... zvířat,“ šeptal cizinec. „Jdou ke mně... mají zlatá kopyta.“ Jeho tvář se zdeformovala, ruce se křečovitě sevřely.
Deighton tázavě pohlédl na Macaulay, ale paramechanik mu dal znamení, aby pokračoval s výsledkem.
„Mluví nesmysly,“ konstatovala Tipa. „Celá ta námaha bude na nic.“
„Kdo na vás vypustil ta zvířata?“ ptal se Deighton.
„Odejděte!“ vykřikl pacient. „Nemůžu! Nevydržím to!“
„Pokračujte, pane!“ zvolal Macaulay, bedlivě střežící indikátory.
„Můžete nám říci alespoň své jméno?“ vyptával se Deighton. „Jak se jmenujete?“
Muž se začal chichotat a mával si dlaní před obličejem. Byl tím tak zaujatý, že si vůbec nevšímal lidí okolo sebe. Zřejmě se dočista pomátl. Saedelaere přestával věřit, že z něho dostanou jediné rozumné slovo.
„Řekněte své jméno,“ žádal Solární maršál.
Žádná odpověď. Deighton se přiblížil těsně vedle zajatce. „Jak se jmenujete a jak se jmenuje váš velitel, je-li někdo takový?“ Deighton mluvil nahlas a zřetelně. „Mluvte! Jak se jmenuje muž, který změnil vaše vědomí?“
„Skvělá polévka,“ řekl pacienta a požitkářsky zamlaskal. „Přineste mi ještě jeden talíř, Edwardsi.“
Deighton se s povzdechem napřímil.
„Je to beznadějně, pane,“ pronesl k Atlanovi.
„Přesto to ještě chvíli zkusíme,“ rozhodl Arkonidan.
Výslech byl trýzní nejen pro zajatce, ale i pro muže okolo něho, kteří marně čekali na první pochopitelnou odpověď. Uplynula další hodina, aniž by Deighton dosáhl pokroku. Deighton stále znovu hleděl na Macaulaye, ale paramechanik pokaždé odvětil to samé:
„Můžete pokračovat, pane.“
„Vzdávám to,“ řekl konečně Deighton a setřel si pot z čela. „Takhle se dál nedostaneme.“
„Ted’ je řada na mně,“ odušil Atlan.
Výslech šel dál pod Atlanovým vedením. Bylo jasné, že vězeň už nemá moc sil. Mluvil stále slabším hlasem. Macaulayovy přístroje však neprokázaly žádné akutní nebezpečí, které by hrozilo jeho mozku. Saedelaere už neposlouchal tak pozorně, jako na počátku, když náhle zaslechl, jak zajatec říká:

„Vládce Mléčné dráhy.“

Cizinec tak odpověděl na jeden z Atlanových četných dotazů.

„Kdo je to vládce Mléčné dráhy?“ zeptal se ihned Atlan. „Do toho! Mluvte! Kdo ovládá Mléčnou dráhu?“

„Vše tane v chaosu,“ zněla stěží slyšitelná odpověď. „Ale Ribald Corello je definitivní řád...“

„Okamžitě přestaňte!“ křikl Macaulay. Paramechanik stiskl několik tlačítek a pacient upadl do hlubokého bezvědomí.

„Bylo to jméno Corello,“ řekl Macaulay. „Když vyřkl tohle jméno, ničící blok v jeho mozku se málem aktivoval.“

„Ribald Corello,“ řekl zamyšleně Atlan. „Vždy jsem myslel, že Corello je jen legenda.“

„Corello?“ ptala se zmateně Tipa Riordan. „Co je to za chlapa? Nikdy jsem o něm neslyšela...“

„Na odlehlých planetách má to jméno hrozivý význam,“ uvažoval Atlan. „Nikdo tam však neví, jestli nějaký Corello opravdu existuje. Ano o jeho cílech není nic známo. Proto jsem ho považoval za mýtus.“

„A teď?“ otázala se Tipa.

„Obávám se, že se s ním budeme muset vypořádat, ať je to kdokoli,“ odpověděl Lord admirál.

O několik hodin později předal Anson Argyris maršálu Deightonovi poselství Perryho Rhodana, v němž Velký administrátor nařizoval převoz zajatce. Měl být umístěn na lékařském světě USO, planetě Tahun. Rhodan už informoval tamější odborníky. Pouze na Tahunu byly technické prostředky, jež mohly zachránit cizincův život a trvale ho zbavit ničícího bloku. Potom se snad povede získat podrobnější údaje o Corellovi a jeho záměrech.

Tuto část Rhodanovy zprávy Atlan zcela chápal. Jinak už to bylo s administrátorovým výslovným přáním, aby byl cizinec transportován na DREADFULU.

Rhodanův poslední rozkaz byl určen Deightonovi. Maršál měl spolu s padesáti těžkými křižníky Solární flotily následovat pirátskou loď a držet se ve vzdálenosti maximálního dosahu zaměřovačů. O tom piráti neměli nic vědět.

„Nechápu, proč to Perry chce,“ vysvětlil Atlan, když se s Deightonem, Argyrisem a Saedelaerem přesunuli do ústraní císařova paláce.

„Perry Rhodan zřejmě věří, že náš neznámý protivník zaútočí na DREADFUL,“ prohodil Anson Argyris. „V tomto případě zasáhne maršál Deighton a jeho bojový svaz.“

„IMPERÁTOR by roli návnady zvládl stejně jako DREADFUL,“ vrčel Atlan.

„Loď USO by mohla v Corellovi vyvolat podezření,“ namítl Deighton.

„Jak o tom problému smýšlíte vy, Alasko?“ zeptal se Atlan.

Saedelaere byl překvapen, že se na něho Arkonidan obrátil. Každá pravdivá odpověď musela odporovat Atlanovu názoru, neboť Nositel masky nepochyboval o důvodu jeho odporu. Atlanovi nešlo ani tak o loď samotnou, jako spíš o její majitelku.

„Proč váháte, Alasko?“

Muž s maskou doufal, že mu Argyris nebo Deighton pomůže, ale Solární maršála a robot typu Vario-500 čekali na jeho odpověď společně s Arkonidanem.

„Nesouhlasil byste s Rhodanem i v případě, že by DREADFULU nevelela Tipa Riordan?“ odpověděl Saedelaere na Atlanův dotaz protiotázkou.

Atlan tvář se zakabonila.

„Takže si myslíte to samé co ostatní,“ řekl. „Jenže já netrpím žádným komplexem jménem Tipa Riordan, pánové a také vám to dokážu. Alasko Saedelaere a já poletíme na Tahun s ní. Tím vyhovíme Rhodanovým požadavkům.“

Anson Argyris řekl:

„S Tipou se dá skvěle domluvit, pane.“

„To možná platí pro robota,“ odsekl Atlan. „Pro mne je stále jen vychytralý kriminálník, jehož přítomnost na naší základně mi zvedá krevní tlak...“

* * *

Atlan pln zlosti zíral do místnůstky, k níž ho zavedl Kawa Dantroff. Prostor měl rozměry jeden a půl krát dva metry; jeho plocha stačila jen na to, aby se tam vešla postel, skládací židle a maličká skříňka.

„To je vaše kabina, pane,“ oznámil Dantroff. „Malá, ale útulná.“

„Vyřídíte své velitelce, že tady ani náhodou nezůstanu,“ ucedil Lord admirál. „Najdu si kabinu sám. Nějakou, která bude alespoň tak dobrá, jako ta Saedelaerova.“

„Možná si to s vámi vymění váš průvodce,“ navrhl Dantroff, který se už od startu DREADFULU obával nových střetů mezi Arkonidanem a Vládkyní pirátů.

„V téhle psí boudě nebude během cesty ani jeden z nás,“ zavrtěl hlavou Atlan. Zabouchl dveře takovou silou, že se málem rozpadly. Aniž by se staral o Dantroffa, popošel k další kabině a otevřel ji.

„Tento prostor je výrazně větší,“ konstatoval. „Takže se ubytuji tady.“

„Ale v této kajutě bydlí dva naši inženýři,“ namítal Dantroff a rozčileně se tahal za knír.
 „To je mi jedno,“ odvětil Atlan a vešel do kabiny. Sbalil věci obou inženýrů a vyhodil je na chodbu.
 O pár minut Atlan zaslechl charakteristický zvuk hole, dopadající na tvrdou podlahu. Tipa bez zaklepání vpadla do kajuty.
 „Dantroff mi řekl, co se stalo,“ vyhrkla. „Budeš se muset naučit, kdo na téhle lodi vlastně velí – jsem to já.“
 Atlan se spokojeným úsměvem klesl na pohodlnou postel a zkřížil si ruce za hlavou.
 „Tady se mi skutečně líbí,“ řekl. „Proto zůstanu v této kajutě.“
 „Ha!“ vyprskla Tipa. Pak zvesela zavolala:
 „Tak pojďte dovnitř, hoši!“
 Vstoupilo šest ramenatých pirátů. Poté, co Atlana pozdravili, ho popadli a odnesli zpátky do vedlejší místnosti. Nakonec ho hodili na úzkou postel. Tipa Riordan nakoukla do kajuty.
 „No admirále, doufám, že se ti na palubě DREADFULU zalíbí.“
 Dveře se zavřeli. Atlan zaklel. Až dorazí na Tahun, pozná Tipa Riordan, čeho je schopný Lord admirál USO, pokud se ho někdo snaží pokořit.
 Když po půlhodině vstoupil Alaska Saedelaere, byl Atlan stále ještě rudý vzteky. Saedelaere se mezi postel a židli. Arkonidan si byl jist, že se pod maskou usmívá.
 „No, moc luxusní to tady není,“ poznamenal Saedelaere a hleděl kolem sebe.
 „Pohostinnost té čarodějnice pro mne stejně nic neznamená,“ odsekl Atlan.
 Saedelaere se poškrábat na zátylku.
 „Předtím jsem slyšel nějaký hluk,“ podotkl. „Byly nějaké potíže, pane?“
 Atlan si svého společníka pozorně prohlížel. U Saedelaera si nikdy nebyl jist, zda se mu posmívá nebo mluví vážně.
 „Šťěstí, že brzy dorazíme k Tahunu,“ řekl Saedelaere, aby přerušil dlouhé ticho.
 To nemohl tušit, že k základně USO vůbec nedoletí.

6.

S zavřenýma očima ležela Tipa Riordan na svém kůží potaženém lehátku a spala. Jako nositelka buněčného aktivátoru potřebovala spánku jen velice málo, přesto však dlouhé hodiny podřimovala a snila. Tentokrát musel být sen obzvláště veselý, neboť na jejích bezzubých ústech hrál zlomyslný úsměv.
 Tipin odpočinek byl přerušen, když na dveře kajuty zaklepal Kawa Dantroff a vzápětí vešel dovnitř. Kawa Tipu tradičně pozdravil a spustil:
 „Atlan znovu ostře protestuje proti úrovni svého ubytování, mylady.“
 „Nádhera!“ zasmála se Tipa. Popadla hůl a s hekáním vstala.
 „Neměli bychom to přehánět,“ mínil první vezír. „DREADFUL je na cestě čtyři hodiny a Atlan stále sedí ve své maličké kajutě.“
 Tipa zvedla hůl a ukázala na kožešinou pokrytou stěnu.
 „Jednoho dne stáhnou arkonského šejka z kůže a pověsím si ji tady,“ slibovala.
 „Taková trofej by se mi nezamlouvala,“ vysvětlil Dantroff.
 „Chci...“ Tipa se zarazila a pátravě zvedla hlavu. Dantroff se na ni podíval a ve tváři se mu zračilo zděšení.
 „Cítíš to?“ ptala se šokovaná Tipa.
 Dantroff byl již v dveřích.
 „Musím do centrály,“ vhrkl. „Kromě nás dvou není nikdo z posádky mentálně stabilizován.“
 „Půjdu s tebou!“ rozhodla Vládkyně pirátů a spěchala za Prvním vezírem.

* * *

Atlan rozrazil dveře Saedelaerovy kajuty a málem se s Nositelem masky srazil.
 „Už jsem šel za vámi, pane,“ řekl Saedelaere.
 „Takže i vy to cítíte?“
 Saedelaere přisvědčil.
 „Do centrály,“ rozkázal Atlan. „Kromě nás dvou jsou na DREADFULU mentálně stabilizováni jen Tipa a Dantroff. Můžete si domyslet, co to bude znamenat.“
 Saedelaere zůstal stát. „Impulzy neustále sílí. Jedná se o mimořádně intenzivní sugesci.“
 „Brzy porozumíme pokynům, které se nám snaží vnutit,“ řekl Atlan. „Ale teď musíme jít, Alasko.“
 Oba muže běželi k blízké antigravitační šachtě. Cestou potkali několik pirátů, kteří však působili naprosto dezorientovaně a nebyli schopni žádné činnosti. Atlan pochopil, že byl DREADFUL vypátrán díky pětidimenzi-onálnímu vyzařování zajatého muže.

Útok možná vedl Ribald Corello osobně. Blízko pirátského korábu se musela vynořit cizí loď. Corello chtěl stůj co stůj zabránit tomu, aby se Pozemšťané dozvěděli o jeho záměrech.

Atlan doufal v pomoc pěti desítek křižníků flotily, které letěly za nimi. Nevěřil, že by neznámý sugestor obstál proti padesáti posádkám a mohl je donutit k nečinnosti. Jenže Galbraith Deighton o potížích na DREADFULU vůbec netušil. Svaz Solárního maršála byl příliš daleko a sugestivní rozkazy nezaznamenal.

Atlan a Saedelaere vběhli do centrály. Dantroff a Tipa nejspíš právě dorazili, neboť první vezír skákal do křesla pilota, zatímco Tipa stála za velitelem zaměřovačů a vztekla jím cloumala.

„Dovolil jsem si opustit svou kajutu,“ řekl posměšně Atlan, když usedl vedle Dantroffa.

„Musím přiznat, že mě to docela těší,“ odpověděl Dantroff. „My čtyři jsme jediní myšlenkově stabilizovaní lidé na palubě.“

„To na záchranu lodi nebude stačit,“ usoudil Atlan. „Jakmile sugestivní impulzy zesílí, čekají nás problémy.“

Dva mlaskavé zvuky Atlana přiměly, aby se podíval na Vládkyni pirátů. Tipa fackovala šéfa zaměřovačů.

„Dej se dohromady!“ křičela na muže. „Potřebujeme dokonalý výsledek měření energie. Proč jsi výsledky nepřevedl na obrazovku?!“

Muž na ni bezduše civěl a nereagoval. Tipa ho vztekla odstrčila a sama se posadila na jeho místo. Obrazovky se rozzářily. Atlan a Dantroff spatřili obrysy stometrové kulovité lodi, která se hnala souběžně s DREADFULEM.

„To jsou ti cizinci!“ zvolal Saedelaere. „Parapsychické impulzy vycházejí z tohoto plavidla.“

„Palebné centrále!“ zavřestěla Tipa Riordan do mikrofonu interkomového zařízení. „Palebné centrále!“

„Žádná odpověď!“ zabručel rozhořčeně Dantroff.

„Jdi nahoru a podívej se, co se děje!“ poručila prvnímu vezírovi Tipa. „Když nebude zbytí, budeš muset střelce donutit k palbě.“

Atlan vyskočil z křesla.

„Stát!“ křikl Arkonidan. „Takhle to nepůjde, Tipo! Ovlivněnou posádku nedonutíš k činnosti ani násilím.“

Saedelaere poprvé spatřil Tipu Riordan zoufalou a bezradnou.

„Co budeme dělat?“ zeptala se.

Atlan usilovně přemýšlel. Kdyby poslali radiogram Deightonovi, museli počítat s tím, že ho zachytí i loď cizinců. Tím by přišli o možnost vysledit Corellovu základnu.

„Corello neví, že se na palubě DREADFULU vyskytují čtyři myšlenkově stabilizovaní lidé,“ řekl Atlan. „Proto navrhuji, abychom prozatím vyčkali a zjistili, o co cizincům jde. Budeme vykonávat sugestivní příkazy a ve vhodnou chvíli přivoláme Deightonovu flotilu.“

„To je nebezpečný plán, pane,“ varoval Alaska Saedelaere.

„Je to Tipina loď,“ prohlásil Atlan. „Definitivní rozhodnutí je na ní.“

Na Vládkyni pirátů bylo vidět, jak je jí zatěžko přijmout Atlanův návrh.

„Dobrá,“ řekla pomalu. „Zatím nic nepodnikneme. Ale pokud to začne být nebezpečné, budeme se bránit.“

Atlan pozoroval piráty, kteří se nacházeli ve velitelské centrále. Muži a ženy už byli pod naprostým vlivem sugestivní síly. Nyní očekávali rozkazy. Ani za zlatých časů Sboru mutantů Atlan neviděl tak mocnou ukázkou sugescí. Mutanti, zavraždění za Druhé Genesis, by podobný útok uskutečnit nedokázali.

„To čekání mě znervózňuje,“ reptala Tipa. „Nenapadá tě něco, co bychom mohli udělat, Skoropozemšťane?“

Atlan se ušklíbl. „Co chceš po někom, koho jsi tolikrát nazvala hlupákem?“

Tipa ukázala na Saedelaera. „A co vy, můj tajemný příteli? Jste přece logik. Máte nějaký návrh?“

Saedelaere pošoupal svou plastickou masku. Ačkoli ji nosil již dlouhou dobu, občas ho rozčilovala. Naštěstí se jeho podivná tvář nepotila, nesvědila ani v ní necítil bolesti.

„Budeme-li mít dostatek času, můžeme zneškodnit posádku narkotizačními zříči,“ nadhodil Saedelaere. „Ne, teď už to nestihneme.“

Jeho slova potvrdil náhlý nárůst sugestivní síly. Do mozků posádky DREADFULU pronikly první telepatické rozkazy. Arkonidan i jeho tři společníci sice parapsychickým příkazům rozuměli, nemuseli je však poslechnout.

Posádka DREADFULU obdržela souřadnice blízkého slunečního systému. Neznámý sugestor přikázal, aby pirátská loď přistála na jediné planetě.

„Nyní se snad podaří Corella odhalit,“ řekl spokojeně Atlan.

Piráti, kteří od počátku parapsychického útoku seděli na svých místech a sotva se pohnuli, náhle překypovali aktivitou. Horlivě plnili telepatické instrukce. Byly provedeny první změny kurzu. Jednotlivé paluby obdržely své příkazy pomocí interkomu. Velení křižníku převzal druhý vezír Sander Gray. Byl však jen nástrojem neznámého protivníka.

Tipa se zotavila ze šoku a s holí v ruce vyrazila ke Grayovi.

„Ty zrádče!“ vřestěla.

Atlan jí zastoupil cestu a sebral jí berlu.

„Nesmíme Corellem ovládané lidi napadnout,“ naléhal Arkonidan. „Kdybychom na Sandera Graye nebo jiného piráta zaútočili, postaví se proti nám celá posádka. Corello si uvědomí, že je něco v nepořádku a nařídí ovlivněným naši likvidaci.“

„Má pravdu, Tipo,“ souhlasil Kawa Dantroff.

„To mám dovolit, aby nás zatáhl na nějakou cizí planetu?“ vrčela Vládkyně pirátů.

Atlan Tipu dovedl k jejímu křeslu a nespouštěl ji z očí. Přes svůj vysoký věk byla velice impulzivní. Arkonidan ji musel hlídat, jinak by se dopustila něčeho nerozumného. Její chování se dalo pochopit. V minulosti často přepadala cizí lodě a nutila posádky ke kapitulaci. A nyní tomu bylo naopak.

„Cizí kulovitá loď nás sleduje v konstantní vzdálenosti, pane,“ upozornil Alaska Saedelaere. „Pravděpodobně nás doprovodí k planetě, na níž DREADFUL letí.“

Po dvaceti minutách se přiblížili k malému zelenému slunci, jehož planeta musela být světem ledu, neboť měla extrémně širokou oběžnou dráhu.

Sugestivní povely, dokonale srozumitelné i mentálně stabilizovaným lidem, napovídaly, že se DREADFUL dostala ke svému cíli. Corello, nebo kdykoliv za útok zodpovídal, požadoval okamžité přistání na planetě. Sander Gray ani vteřinu neváhal a začal připravovat vše potřebné. On a ostatní piráti byli zcela ovládáni nepřitelem.

Pirátská loď vletěla do cizí sluneční soustavy.

„Je čas obléci si ochranné oděvy,“ řekl Atlan. „Hned po dosednutí musíme opustit loď.“

„Ty jsi se zbláznil!“ Tipa se Arkonidanovi snažila vytrhnout. „Přece neuprchnu z paluby vlastní lodi.“

„Přineste bojové obleky, Dantroffe!“ poručil Atlan prvnímu vezírovi. „Potřebujeme to nejlepší vybavení, jaké máte k dispozici.“

Dantroff zaváhal a tázavě pohlédl na Tipu.

„Jen jdi!“ zabručela Vládkyně pirátů.

Atlan uvažoval, zda má informovat maršála Deightona. Nakonec to zamítl. Na palubách jeho plavidel určité zaznamenali, že DREADFUL změnil kurz a budou se chovat podle toho.

Sugestivní impulsy, přicházející z kulovité lodi, neztráceli na intenzitě. Ani jediný z ovlivněných pirátů si je však neuvědomoval.

Dantroff donesl bojové kombinézy a znovu zmizel pro další výstroj. Atlan se připravoval na dlouhý útek, ale Tipě o tom nic neřekl. Nechtěl ji ještě víc znepokojit. Tipa Riordan držela svůj bojový oblek a tvářila se znechuceně.

„Nemáš na výběr, tetičko Tipo,“ řekl Atlan. „Kdyby to bylo potřeba, já a Alaska tě do těch šatů nasoukáme.“

„Dobrá, dobrá,“ zamumlala Tipa. „Nemohu vás už dále zdržovat.“

Vklouzla do nohavic a začala si oblékat svrchní díl. Atlan jí pomohl s nástavcem helmy.

„Přilbu si nasadíme až před přistáním,“ řekl Atlan.

Dantroff byl konečně zpátky i s vybavením. Atlan se zájmem kontroloval výkonnou vysílačku, projektor ochranného pole a univerzální zaměřovač. Zkouška dopadla k jeho plné spokojenosti. Dantroffem vybrané přístroje mu znovu dokázaly, jak vyspělou mají piráti techniku. Atlan sebral malý lokalizátor a podržel ho Tipě před obličejem.

„Nejnovější model USO,“ zavrčel. „Pomáhal to vyvinout Geoffry Abel Waringer.“

Tipě se okamžitě vrátila její hádavá nálada. „K výrobě takového zařízení to tvé USO nepotřebujeme.“

„Takže je pravda, že jste ve spojení s tajemnou skupinou vědců!“ pochopil Atlan.

Tipa mu zaměřovač vytrhla z rukou a položila ho na ostatní vybavení. „Ode mne se vůbec nic nedozvíš.“

Atlan pokrčil rameny. Na hádku kvůli původu zařízení nebyl pravý čas.

Mezitím si i ostatní oblékli bojové oděvy. Ovlivnění piráti je nadále ignorovali. Pro tento druh mentální kontroly to bylo typické. Ovládaní kosmonauti konali jen to, co měli nakázáno a ničeho dalšího si nevšímali. Atlan to považoval za štěstí. Pokud by Corello o čtyřech mentálně stabilizovaných lidech na DREADFULU věděl, jistě by proti nim něco podnikl.

„Jak jsem řekl, po přistání odcházíme,“ pronesl Atlan. „Myslím, že nepřátelská loď přistane nedaleko DREADFULU. Corello to vše podnikl jen proto, aby osvobodil vězně, od něhož můžeme získat cenné informace.“

„Tak proč ho ovládnutí piráti neusmrtili?“ uvažoval Nositel masky. „Bylo by to přece jednodušší...“

„Oprávněná otázka,“ přikývl Atlan. „Corello ho potřebuje právě tak jako my. Proto chce vězně živého. Nebo plánuje něco zcela jiného.“

Cílová planeta se na obrazovce zvětšila natolik, že mohli rozpoznat první detaily.

„Přesuneme se do přechodové komory,“ rozhodl Atlan.

Saedelaere a Dantroff posbírali vybavení. Chvilku před odchodem z velitelské centrály se Tipa Riordan začala znovu vzpírat.

„Zůstanu tady!“ sdělila odhodlaně ostatním. „Vy tři můžete opustit loď. Budu předstírat, že patřím mezi ovlivněné.“

„To se ti nepovede, Tipo,“ oponoval jí Atlan. „Corello tě díky svým schopnostem okamžitě odhalí.“

„Potom s ním budu bojovat,“ řekla pirátka.

„Takhle ji ještě neznám,“ zakroutil Dantroff hlavou a znepokojeně pohlédl na Lorda admirála. „Chová se divně. Proč nechápe, že proti tomu sugestorovi nemáme šanci?“

Atlan položil stařeně ruku na rameno. K jeho údivu mu to pirátka dovolila.

„Galbraith Deighton bude protentokrát bojovat místo tebe, Tipa,“ řekl Arkonidan. „Jeho možnosti jsou mnohem lepší než naše.“

Stařena na něho zadívala, ve vráscitě tváři se jí usadil vážný výraz. „Deightonova flotila je moc pozadu. V době jeho přiletu může být po všem.“

Atlan věděl, že má Tipa pravdu. Přesto nesměla zůstat na palubě DREADFULU, neboť by to pro ni znamenalo jistou smrt. Hodlal ji odvést, i kdyby k tomu musel použít násilí.

„Jdeme,“ zvolal Arkonidan. „Pojď, Tipa. Tady na můstku už nic nezmůžeme.“

Kawa Dantroff si oddychl, když se Tipa vydala za Arkonidanem. Atlan zapnul přenosnou vysílačku, takže mohli neustále sledovat, co se děje v centrále a na ošetřovně DREADFULU. V obou místnostech byly ukryty citlivé mikrofony. Z kliniky přicházely jen slabé zvuky, způsobované pohonnými agregáty křížníku. Jediný pacient byl stále v umělém spánku. Díky tomu, že byl zahalen speciálními pětirozměrnými poli, byl stejně jako mentálně stabilizovaní lidé imunní vůči sugesci.

Jakmile Tipa Riordan a její tři mužští průvodci vstoupili do přechodové komory, Atlan zapojil malý zaměřovací aparát. Na nevelké obrazovce mohli rozeznat povrch planety, k níž DREADFUL klesal. Loď přistávala na denní straně a krajina ledového světa byla dobře vidět. Díky nepřítomnosti atmosféry byly přechody mezi světlem a stínem velice ostré. Po rozlehlé ledové planině spatřil Lord admirál množství propastí a horských masívů.

Atlan odhadoval, že se průměrné teploty na tomto osamělém světě pohybují okolo sto dvaceti stupňů pod nulou. Ani v bitevním obleku zde nemohli přežít příliš dlouho.

„Tamhle dole bude dost úkrytů,“ konstatoval Kawa Dantroff a pohledem pátral po ledovými útvary pokryté ploše.

„DREADFUL však přistává na náhorní plošině,“ namítla Tipa. „To znamená, že k nejbližší skryši poletíme několik minut. Během té doby nás mohou snadno odhalit.“

„Uklidni se, tetičko Tipa,“ řekl Atlan. „Pokud o nás Corello neví, těžko nás najde. Všechno závisí na tom, v jakém odstupu nás následuje ta druhá loď. Snad přistane až několik minut po nás a to už budeme v bezpečí.“

Tipa moc přesvědčeně nevypadala, ale nic neodpověděla.

Sotva patrný náraz oznámil, že DREADFUL dosedl. Čtyři uprchlíci uzavřeli přilby a rozevřeli dveře propusti. Vyhlíželi do ponurého ledového světa.

„Nijak zvlášť lákavé,“ zabručel Dantroff a vztekale praštil do stěny komory.

„Proč tomu světu nedáme nějaké jméno?“ zeptala se Tipa. „Vše by mělo mít jméno.“

„Co takhle Mrazák, tetičko Tipa?“ ušklíbl se Atlan.

„Co tě napadá!“ krákorala Vládkyně pirátů. „Jsi stejně ledový, jako ta planeta. Možná jí pojmenujeme po tobě.“

Dantroff přešel pohledem z Tipy na Atlana a zpět. „Chcete se dál hádat, nebo vyrazíme?“

„Půjdu v čele,“ přikývl Atlan. „Alaska půjde poslední.“

„Ne, poslední jdu já,“ protestovala Tipa. „Jestli mám opustit DREADFUL, tak půjdu na poslední chvíli.“

Atlan pokrčil rameny, neboť další debata by zbytečně zabrala cenný čas. Vymrštil se ze vstupu a zamířil ke vzdáleným kopcům. Saedelaere a Dantroff do s malým odstupem následovali. Tipa stála v propusti a hleděla za třemi společníky.

V ruce držela svou hůl. Ve chvíli, kdy se Vládkyně pirátů vyhoupla z přechodové komory, vynořila se z mraků stometrová loď. Vysoko rychlostí se přibližovala k DREADFULU.

7.

Byly chvíle, kdy musel Galbraith Deighton potlačit svou zvláštní schopnost empatie, neboť pro něho konfrontace s pocity okolních lidí znamenala značnou zátěž. Dříve to pro něho byl problém, po dlouhém výcviku však svůj mozek ovládal téměř dokonale a své dovednosti dovedl vypnout jako otočením vypínače.

Před lety empatii nekontroloval a neustále upadal do depresí. Několik roků hrozilo, že se z Deightona stane zahořklý samotář. Jak šel čas a Deighton svou schopnost zvládal stále lépe, toto riziko pomalu mizelo.

Galbraith Deighton zaměřil svůj smysl na všechny členy posádky DRAGNETU a vycítil napětí, které kosmonauty ovládalo. Nejdříve se zdálo, že bude celá akce prostou rutinou, pak se však DREADFUL odchýlil od plánovaného směru. Po chvilce byla zaměřena nějaká cizí loď, spěchající prostorem poblíž DREADFULU. Toto plavidlo muselo disponovat skvělou protilokalizační ochranou; zaměřovačům se již nepodařilo neznámý koráb najít.

Deighton chtěl v prvním momentu letět k DREADFULU, aby zjistil důvody pro změnu kurzu a zabránil případnému útoku cizího plavidla. Solární maršál však změnil názor. Nabídla se jim jedinečná příležitost

k odhalení sídla Ribalda Corella. Dokud DREADFUL nepřistál a nebyl pod palbou, nechtěl maršál zasahovat. Doufal, že jeho rozhodnutí neohrozí život žádného člena posádky pirátské lodi. Nicméně Atlan by ho v zoufalé situaci jistě zavolal a jestliže tak neučinil, nebyl DREADFUL v bezprostředním nebezpečí.

Deightonových padesát křižníků tedy z velké vzdálenosti sledovalo, jak pirátská loď přistává na ledovém světě.

* * *

Cizí loď se vznášela nad DREADFULEM. Tipa Riordan zpomalila a vše pozorovala. Uprchlíci zapnuli své mikrodeflektory a tím se zneviditelnili. Stále je však bylo možno lokalizovat.

„Pospěš si, Tipo!“ zavolal Atlan, ačkoli věděl, že používání přilbové vysílačky znamená riziko. „Nesmíš zůstat pozadu.“

„Zničí mou loď!“ vyhrkla řekl Tipa zarputile. „To jim nemůžu dovolit!“

„Nesmysl!“ odsekl Atlan. „Proč by měl Corello ničit loď, kterou má plně v moci? A i kdyby, ty mu v to nepřekazíš.“

Pokračovali v letu. Několik mil před nimi se tyčily mocné ledové kry. Tam byl cíl malé skupinky. Atlan doufal, že mezi ledovými skalami najdou jeskyni, v níž by počkali na přilet Deightonových lodí.

Konečně byli na okraji ledového pohoří. Atlan odpojil svůj deflektor a ostatní ho tak mohli znovu vidět. Arkonidan přemýšlel, zda je na nepřátelské lodi skutečně nevidí, nebo si s nimi Ribald Corello jen pohrává.

„Rychle mezi ledové stěny,“ nařídil Arkonidan. „Snad si nás mezi nimi nevšimnou.“

Společně přistáli před vstupem do jedné z ledových jeskyní. Ostatní zatím následovali Atlanova příkladu a vyřadili deflektory. Tipa špičkou hole vyzkoušela pevnost ledu.

„Ledové kry jsou ještě v pohybu,“ zjistila.

„To ano,“ vysvětloval Atlan. „Pohyb je však tak nepatrný, že by se jeskyně během našeho pobytu zřítla jen nešťastnou náhodou.“

„Snad se nevydáme do slepé uličky,“ strchoval se Kawa Dantroff.

„Jeskyně bude mít více východů,“ ujistil ho Atlan. „Co nám ostatně zbývá? Jestli...“

Zmlkl, když se z jeho přilbového mikrofону ozvaly chroptivé zvuky.

„Co je to?“ zjišťovala Tipa.

„Přichází to z palubní kliniky DREADFULU,“ řekl Atlan. „Naše speciální vysílačka přenáší signál do přilbových reproduktorů. Ale led a vzdálenost vysílání ruší.“

„Zajatec!“ pochopila Tipa Riordan.

Atlan přikývl. Bleskurychle zapojil letový agregát a vystoupal do výšky, v níž mohl vidět na DREADFUL. Cizinci stále viseli nad pirátskou lodí. Pak se ozval táhlý a děsivý výkřik. Arkonidan vytušil, že je to smrtelný řev muže ležícího na ošetřovně. Corello nějakým způsobem překonal mentální štůty a zabil ho.

Atlan sledoval, jak cizí loď stoupá zpět do vesmíru. Vrátil se k ostatním.

„Jak to vypadá?“ otázala se očividně netrpělivá Vládkyně pirátů. „Co znamenal ten výkřik?“

„Obávám se, že to byl náš vzácný zajatec,“ oznámil Atlan. „A protože křik přišel z palubní nemocnice, je jen jedině vysvětlení. Zajatec už není mezi živými.“

„A Corellova loď?“ chtěl vědět Dantroff.

„Ta letí pryč,“ řekl Atlan. „Corello zřejmě dosáhl svého cíle. Můžeme se vrátit k DREADFULU.“

Saedelaere pohlédl na přenosný zaměřovač a dal Atlanovi znamení. „Cizí loď se vrací, pane.“

S tím Atlan nepočítal. O co nepříteli šlo? O DREADFUL zcela jistě ne, kvůli němu se vracet nemusel.

„Zaměřili nás,“ usoudil Atlan. „Rychle do jeskyně. Tam se skryjeme až do přiletu našich lodí.“

Za pomoci obleků vletli do dutiny. Atlan převzal vedení. V rukou držel svůj impulzní zářič, s nímž hodlal odstranit případné překážky. Povrch byl hrbolatý. Led tvořil na povrchu stěn podivné tvary. Tipa se nedůvěřivě rozhlížela a nechala paprsek svého světloometu cestovat po stropě.

„Tam vzadu to bude trochu těsné,“ upozornil Atlan. „Držte se za mnou.“

Když se proplazili soustavou chodeb, dospěli do rozlehlé ledové jeskyně, jejíž strop byl víc než deset metrů vysoko.

„Musíme ještě hloub,“ rozhodl Atlan a hledal východu z velké dutiny. „Rozdělte se! I ta nejmenší díra pro nás může mít význam a pomůže nám v další cestě.“

Během doby, kdy ostatní prohledávali jeskyni, vzal Atlan přenosný lokalizátor a vrátil se do chodby, z níž přišli. Pohled na obrazovku přístroje jeho domněnky. Nepřátelská loď kroužila nad jeskyní. Bylo už jen otázkou času, než Ribald Corello vysadí průzkumné komando. Atlan se vrátil do hlavní jeskyně.

„Prohledali jsme druhou stranu, ale žádný průchod tam není,“ oznámil Saedelaere.

„Tak použijte letové agregáty a prohledejte stěny pod stropem,“ přikazoval Atlan. „Už to nepotrvá dlouho a budeme mít na krku Corellovi muže.“

„Kde jen zůstal Deighton?“ ptala se Tipa. „Začínám se obávat, že se mu nepodařilo DREADFUL sledovat.“

Arkonidan v to nevěřil. Galbraith Deighton věděl, co je ve hře. Jistě se nedopustil žádné chyby. Maršálky lodi už pravděpodobně vlétly do soustavy a začaly ji zkoumat svými výkonnými zaměřovači.

„Otvor!“ zvolal Dantroff. „Pojďte ke mně, Lorde admirále!“

Atlan přispěchal k prvnímu vezírovi. Světelný paprsek Dantroffova světloometu ozářil asi metr dlouhou šterbinu o průměru dlaně.

„Jen jsem zvědav, jak to bude vypadat tam vzadu,“ prohlásil Arkonidan. „Zpátky, Dantroffe!“

„Chcete ten otvor zvětšit termometem?“

„Přesně to mám v úmyslu.“

„Emise zářiče není těžké zjistit,“ namítl Dantroff.

Atlan se zasmál, ale moc humoru v tom nebylo. „Buďte si jist, že o nás nepřítel už dávno ví. Pro nás jen podstatné jen jedno – musíme získat čas.“

Namířil a stiskl spoušť. Jako prst tlustý energetický paprsek zasáhl led, který pod jeho silou okamžitě roztál. Atlan pečlivou střelbou odřízl několik ledových bloků, a tak otevřel průchod do další jeskyně. Arkonidan opatrně nahlédl do sousední prostory.

„Všechno v pořádku!“ sdělil ostatním. „Vypadá to dobře.“

„Pozor!“ zazněl náhle ve vysílače cizí hlas. „Napojili jsme se na vaši komunikační linku. Víme, kde se nyní zdržujete.“

„Corello!“ zvolala Tipa.

„Rychle!“ křikl Atlan. „Nesmíme se dál zdržovat!“

„No, skutečně jste na mě zapůsobili,“ řekl neznámý. „Nejenže jste unikli z paluby DREADFULU, navíc znáte jméno vládce...“

„Vy jste Corello?“ zeptal se Atlan.

Cizinec se nepříjemně zachechtal.

„Ne, já nejsem vládce,“ odvětil cizinec. „Co se týče vás, během tří minut se vzdáte, jinak na vás zaútočíme.“

Tři minuty! To znamená další, tolik potřebný čas. Atlan doufal, že se jim povede Corella zadržet na dostatečně dlouhou dobu. „Je nám tu docela dobře.“

„Nás nepodvedete, Lorde admirále Atlane,“ uchechtl se neznámý kosmonaut. „Vládce Corello rozpoznal váš hlas.“

Atlan se zarazil. Odkud znal tajemný vládce jeho hlas? Už se snad s Ribaldem Corellem setkal, aniž by měl tušení o jeho identitě?

„Ano, jsem Atlan,“ přiznal Arkonidan.

„Chrání vás vaše myšlenková stabilizace, admirále,“ pokračoval cizinec. „Stejně neteční k sugesci budou i vaši průvodci. Ale Ribald Corello disponuje i dalšími schopnostmi a nasadí je, pokud se ve stanovené lhůtě nevzdáte.“

Atlan o vážnosti této hrozby nepochyboval. „Dejte nám čas na rozmyšlenou, abychom se mohli poradit.“

„Ne!“ zazněla odpověď. „Za jednu minutu udeříme!“

Všichni uprchlíci se už prodrali vypáleným otvorem. Druhá jeskyně nebyla ni zdaleka tak velká, jako ta, z níž právě dorazili. Do nové dutiny ústilo několik chodeb, vedoucích ještě hloub do ledového masivu.

Atlan se přiblížil k Saedelaerovi a naznačil mu, aby odpojit svou vysílačku. Arkonidan už to udělal. Oba muži k sobě přitiskli přední štíty svých helem. Tímto způsobem mohli komunikovat i v nepřítomnosti atmosféry a s odpojenými minikomy.

„Corello to bezpochyby myslí vážně,“ řekl Saedelaere, který přesně odhadl, co Lorda admirála tíží.

„Potřebujeme už jen pár minut, pak přiletí Deighton,“ doufal Atlan. „Budeme muset riskovat, že na nás Corello zaútočí. Jenom mě zajímá, zda to bude útok na parapsychické bázi.“

Na to neznal Alaska Saedelaere žádnou odpověď. Uplynula další minuta. Atlan opět zapojil svou vysílačku. Nemusel čekat dlouho a cizinec začal hovořit. „Čas vypršel, Lorde admirále. Jak jste se rozhodl?“

„Vzdáváme se,“ odpověděl Atlan. „Vyjdeme ven.“

„Věděl jsem, že jste rozumný muž, admirále.“

„Raději zemřu, než bych se vzdala!“ zakřičela Tipa.

Atlan na okamžik zavřel oči a v duchu zaklel. Stará dáma nepochopila jeho záměry, získat příslibem kapitulace čas. Tím mohla skupinku uprchlíků přivést do velkých potíží. Tady mohl pomoci jen klid.

„Tu potrhlou starou ženskou neposlouchejte,“ řekl chladnokrevně Atlan. „Půjde s námi, po dobrém nebo po zlém.“

„Velmi dobře!“ zněla odpověď. „Ale nemyslete si, že budeme čekat dlouho.“

Tipu popadl záchvat hněvu. Mávala holí a snažila se Atlana udeřit do hrudi. Arkonidan se zručností, trénovanou po deset tisíc let, použil letový agregát a přesunul se za Tipu. Jednou rukou ji popadl kolem pasu, druhou zachytil vířící hůl.

„Ty bídný zrádče!“ ječela Tipa.

Atlan vyřadil vysílač a přitiskl svou helmu k její.

„Že jsi jedovatá babizna, to vím dávno!“ křikl. „Ale takovou hloupost u tebe vidím poprvé. Nechápeš, o co mi jde?!“

Cítil, jak její odpor odumřel.

„Už tě můžu pustit?“

Několikrát přikývla. Atlan odletěl k jedné z postranních chodeb a mávl na ostatní, aby ho následovali. Chodba, do níž pronikli, byla právě tak široká, aby jí prošel člověk arkonidanovi velikosti. Párkrát měli s další cestou potíže, termomet však použít nemuseli. Krátce na to dospěli ke křižovatce. Atlan pokynul Vládkyni pirátů.

„Tady se musíme rozdělit!“ oznámil Tipě, když se jejich přilby dotkly. „Saedelaere a já si vezmeme levou štolu, Dantroff a ty pravou.“

Její rty naznačily: „A proč?“ Atlan zakroutil hlavou. Na vysvětlování nebyl čas. Kromě toho Tipu podezřívál, že dobře ví, o co jde, ale jen s ním nesouhlasí a chce mu jeho rozhodnutí rozmluvit.

Dál se pirátkou nezabýval a následoval Saedelaera levou chodbou. Když se ohlédl, Tipa ani Dantroff už tam nebyli. Zadržel ho prudký otřes okolních ledových stěn. Vzhlédl. Nad ním se vytvořilo několik puklin, z nichž padaly úlomky ledu. Náhle si vzpomněl na minikom a zapojil ho.

„...tato bomba byla jen začátek!“ zaslechl cizincova poslední slova.

„Proč tak spěcháte?“ vydechl Lord admirál. „Už vycházíme ven. Máme problémy s Tipou Riordan.“

Cizinec se posměšně zasmál. „Naše lokátory zjistily, že pokračujete hloub do ledového masívu. To si myslíte, že jsme tak hloupí a neprohlédneme tak ubohý trik? Vládce by vás mohl zabít svými paradary, ale dá nejspíše přednost dalšímu bombardování. Jaké je asi zemřít uvnitř ledového sevření, Arkonidane?“

„Je mi jasné, že jsem udělal chybu,“ prohlásil Atlan. „Chtěl bych s vámi vyjednávat.“

Odpovědí mu byl další výbuch na povrchu planety. Ledový strop se opět pohnul. Několik metru před oběma muži se chodba zřítla. Atlan se vrhnul k zemi a zkrfžíl ruce na přilbě. Saedelaere se odplazil ke straně.

„Co s tím?“ křičel logik. „Ještě dvě nebo tři bomby tohoto typu a celý ledový labyrint se zhroutí.“

„Já vím,“ zavrčel Atlan. „Vrátíme se zpátky. Snad se ještě dostaneme ven.“

Chodba se mnoha místech propadla a Atlan musel bloky ledu ničit palbou z termozáříče. Když oba muži dosáhli křižovatky, spatřili Kawu Dantroffa, který se zoufale pokoušel vyprostit Tipu Riordan zpod mohutné ledové kry.

První vezír na přichozím zamával a ukázal na uvězněnou Vládkyni pirátů. Atlan mu gesty nakázal, aby nepoužíval vysílačku. Vyšplhal na zakroucený ledový úlomek, pod nímž byla Tipa uvězněna. Vidět z ní byla jen hlava a ruka.

„Všechno v pořádku, tetičko Tipo?“

„Zajímavá otázka!“ zasípala. „Raději mně odsud dostaň, admirále!“

„V ledu budeš déle čerstvá,“ zamumlal šklebíc se Atlan. Rychle se zvedl, aby neslyšel jistě peprnou odpověď.

Společně s Dantroffem a Saedelaerem odvalili ledový balvan ke straně. Tipa se zvedla. Naštěstí nebyla zraněna. Naznačila svým třem společníkům, že bez hole, která zůstala někde pod sutí, se z jeskyně nehne.“

Dantroff přistoupil k Atlanovi. Když se jejich přilby dotkly, první vezír řekl:

„Myslí to vážně. Bez té hole nepůjde.“

Atlan se zachmuřil, ale dal se i s ostatními do hledání. Po chvíli Saedelaere uspěl a podal hůl Tipě. Uprchlíci spěchali do druhé, menší jeskyně, kde je však čekalo nepříjemné překvapení. Větší část stropu nevydržela otřesy při bombardování a Atlanem propálený otvor zmizel za obrovskou ledovou masou.

Tipa a její tři průvodci se shromáždili před ohromným ledovcem, který tvořil nepřekonatelnou překážku. Saedelaere tázavě pohlédl na Arkonidana. Světelnými kužely propátrali celou jeskyni, nenašli však žádný použitelný východ.

„Tady je nám paprskomet k ničemu,“ řekl Atlan Dantroffovi. „Jsme v pasti. Dostane nás odtud pouze Deighton.“

„Co když na nás Corello svrhne další nálože?“

Atlan mlčky ukázal na strop, kde byly jasně vidět četné praskliny. Nové otřesy by znamenaly zborcení celé jeskyně.

Tipa přišla blíž a rozčileně kolem sebe mávala holí. Aby se dotkl její přilby, musel se Arkonidan hluboce předklonit.

„Dál to nejde, že?“ informovala se stařena.

„Ano, tetičko Tipo. Vypadá to tak. Nemůžeme se dostat ven.“

„Rozhodně nehodlám zemřít po tvém boku, Skoropozemšťane,“ zavrčela Vládkyně pirátů.

„I já si dovedu představit lepší lidi, s nimiž bych chtěl být pohřben,“ vysvětlil Atlan. „Proto se pokusíme jít jinudy. Mezi stropem a uvolněným ledem mohou být mezery.“

Za současných podmínek bylo použití pohonu bojové kombinézy zbytečné. Atlan si našel dobré východní místo pro krátký horolezecký výstup. Led byl hladký, ale množství trhlin a výstupků poskytovalo šplhajícímu Arkonidanovi oporu. Za krátkou dobu se propracoval až ke stropu.

V tu chvíli došlo k dalšímu mohutnému výbuchu. Atlan se zastavil. Cítil, jak se pod ním led pohybuje a oběma rukama se co nejpevněji zachytil. Hrobové ticho, s nímž se všechno se přihodilo, činilo katastrofu ještě hrozivější.

Náhle se před Atlanem rozevřela trhlina a on i s několika tunami ledu sklouzl dolů.

* * *

„Zvláštní,“ mumlal Galbraith Deighton a upřeně hleděl na obrazovku vnějšího pozorování. „Zvláštní!“

„Co je zvláštní, pane?“ ptal se Totten Aron, velitel DRAGNETU.

Deighton jeho hlas vytrhl ze zamyšlení. Pokusil se pochopit, co se na ledovém světě vlastně odehrává. DREADFUL stál nepoškozený na rozsáhlé náhorní planině. Cizí kulovitá loď kroužila několik kilometrů od něho nad jedním z mnoha ledových pohoří a vypouštěla malé bomby, které po dopadu na povrch vybuchovaly.

„Je jenom jedno vysvětlení,“ usoudil Deighton. „Několik členů posádky DREADFULU uprchlo do ledového pohoří a nyní se je cizinci snaží vybombardovat.“

„Potom je pravý čas na náš zásah,“ mínil Totten Aron.

Deighton přikývl a sklonil se nad mikrofonom. DRAGNET měl nepřetržité rádiové spojení s ostatními plavidly svazu.

„Provedeme klamný útok,“ řekl Deighton. „Uvidíme, jak na to nepřítel zareaguje.“

Padesát lodí se zformovalo do špiče a se velkou rychlostí zamířilo k planetě. Náhle Deighton zaznamenal, jak Totten Aron strnul.

„Pane!“ Hlas velitele zněl znepokojeně. „Cítím sugestivní impulzy!“

„S tím jsem počítal,“ odtušil Deighton. Opět promluvil do mikrofону. „Vlétli jsme do sugestivního pole, které se pravděpodobně ještě zesílí. Není důvod k obavám. Cizinci nemohou ovlivnit osádky padesáti lodí najednou.“

Galbraith Deighton doufal, že jeho tvrzení odpovídá skutečnosti. Těch několik mentálně stabilizovaných důstojníků nehrálo žádnou roli, mnohem důležitější bylo, zda posádky odolají pokusům neznámého mutanta.

Solární maršál si nyní mohl udělat přesný obrázek o tom, proč DREADFUL změnil kurz a vydal se k ledovému světu. Neznámá moc donutila piráty k přistání. Co však bylo s Atlanem a dalšími mentálně stabilizovanými lidmi na palubě? Na tuto otázku našel Deighton jen jednu odpověď: Típa Riordan a tři imunní muži uprchli. Byli to oni, kdo čelili útoku nepřátelské lodi.

Deighton již porozuměl sugestivním příkazům, zasahujícím flotilu.

Vraťte se! Vraťte se! Vraťte se!

Rozkaz se neustále opakoval.

„Hovoří Solární maršál Deighton!“ křičel empat do mikrofónu. „Slyším ten rozkaz jako vy všichni. Odoláme mu a poletíme dál!“

Starostlivě pohlédl směrem k Aronovi. Velitelovo čelo pokrýval pot, zatím se však ovládal. Na palubě ostatních kosmických lodí svazu se nejspíš odehrávalo to samé. „Arone, jste v pořádku?“

„Ano, pane!“ zasýpal velitel.

Solární maršál věděl, že kosmonaut se intenzivnímu parapsychickému útoku neubrání. Muselo něco udělat a to co nejdříve. „Zahajte palbu na cizí loď!“

Vraťte se! Vraťte se! Vraťte se! pulzovalo mu v mozku. Slyšel Aronovo zasténání.

„Pro všechny palebné centrály!“ volal Deighton. „Palte!“

Oddech si, když začala střílet všechna impulzní děla. Na to, aby protivníkovu loď skutečně ohrozili, byli ještě daleko, to se však mělo v následujících vteřinách změnit.

Vraťte se! Vraťte se! Vraťte se!

Muži, kteří s Galbraithem Deightonem pracovali v centrále DRAGNETU, se zkroutili ve svých křeslech. Zoufale bojovali o sebekontrolu.

„Palte,“ křikl znovu Solární maršál.

Tentokrát vystřelila už jen polovina všech lodí, protože však byly mnohem blíže k nepřátelskému plavidlu, mělo ostřelování větší účinek. Protivník byl nucen k zapnutí vysokoenergetického ochranného štítu.

Deighton zavěštl:

„Střílejte!“

Vraťte se! Vraťte se! Vraťte se!

Zdálo se mu to, nebo sugestivní rozkazy ztrácely na intenzitě?

„Pane!“ zachrčel Aron a zdálo se, že je na okraji sil. „Už to dlouho nevydržím..!“

Deightonovi přeskakoval hlas. Znovu vyzval ke střelbě.

Poslední útok rozhodl. HD-štít cizí lodi vzplanul a pod soustředěnou palbou se začal hroutit. Loď zrychlila a zmizela ve vesmíru. O pár sekund později přešla do lineárního prostoru.

Totten Aron se zhroutil do pilotního křesla a ztěžka oddechoval. Také ostatní členové posádky v centrále působili dojmem vyčerpanosti. Sugestivní impulzy zmizely jako mávnutím kouzelného proutku.

„Je to za námi pryč,“ řekl Deighton.

„Proč tu loď nepronásledujeme?“ chtěl vědět Aron. Díky náhlému vzteku zněl jeho hlas podivně. Deighton reakci velitele plavidla plně rozuměl.

„Na pronásledování je příliš pozdě,“ odpověděl Solární maršál. „Navzdory poloprostorovému stopaři je už stejně nedoženeme. Kromě toho se musíme postarat o DREADFUL a jeho posádku.“

Deighton nařídil, aby se loď přesunuly na oběžnou dráhu okolo ledového světa. U pirátské lodi měl přistát pouze DRAGNET.

„Zvládnete provést přistávací manévry?“ zeptal se velitele DRAGNETU Deighton.

„Ovšem, pane,“ potvrdil Aron. „Už jsem zcela v pořádku.“

Chvění rukou ho usvědčovalo ze lži, ale maršál se mu rozhodl důvěřovat. DRAGNET vstoupil do atmosféry, vysunuly se jeho přistávací vzpěry.

„Výsadekové komando připravit!“ nařizoval Deighton. „Veliteli, vyberte skupinu mužů, kteří se mnou doprovázejí vybombardovanou oblast.“

Aron kývl. „Věříte, že tam najdeme uprchlíky z pirátské lodi?“

„Doufám v to,“ pronesl Deighton. „Jestli přijdeme pozdě, budu si to do smrti vyčítat.“

„Udělal jste, co jste mohl, pane.“

Deighton neodpověděl. Netrpělivě očekával ukončení přistávacího manévru. Ještě než se dosedací talíře DRAGNETU dotkly zledovatělé země, oblékl si maršál letuschopný bojový oděv.

„Veďte třicet mužů a několika lékařů k DREADFULU,“ rozkázal Aronovi. „S pátracím oddílem okamžitě vyrazíme k ledovému pohoří.“

„Máte ohledně DREADFULU nějaké speciální příkazy?“ informoval se velitel Aron.

Deighton okamžik přemýšlel.

„Ne, veliteli!“ Vydal se k východu z můstku. „Až budete na místě, informujte mě, jak to na palubě pirátské-
ho křižníku vypadá. A zjistěte, kteří členové posádky chybí.“

Totten Aron vydal potřebné příkazy. Deighton se odebral k hlavní přechodové komoře, kde na něho čekal zbytek pátracího oddílu. Maršála potěšilo, že jsou již připraveny i speciální zaměřovací přístroje. Pátrače měl doprovodit i lékař a dva mobilní medioroboti.

Velká vrata se odsunula ke straně.

„Kupředu!“ zavelel Deighton. „Nesmíme ztrácet čas.“

Zatímco se oddíl vydal na cestu, sestavoval Aron tým, jež se s ním odebere na DREADFUL.

* * *

Led se konečně zastavil. Atlan se pokusil pohnout, ale ledová masa mu v tom zabránila. Arkonidan potlačil probouzející se paniku. Pokud byl naživu, nesměl se vzdávat. Bloky ledu se po poslední explozi znovu uvolnily a pohřbily Atlana pod sebou. Lord admirál ani netušil, v jaké části jeskyně se nachází.

Donutil se ke klidu, aby mohl promyslet svou situaci. Starosti mu dělala zejména osud jeho tří společníků. Pokud se jim nepodařilo uprchnout do chodby, musel je pohřbit padající strop, stejně jako jeho.

Atlan věděl, že může přivolat další výbuchy bomb, přesto se rozhodl použít vysílačku a spojit se s ostatními.

„Musím se o to pokusit,“ zamumlal.

Podářilo se mu dosáhnout k helmě a aktivovat komunikační zařízení. „Tady Atlan! Alasko, slyšíte mě?“

„Proboha, pane!“ ozvalo se vzápětí. „Kde jste?“

„To bych taky rád věděl,“ odpověděl Arkonidan. „Padající led mě zasypal někde uprostřed jeskyně. Jak je na tom ta stará zmije a její první vezír?“

„Nejsou tu se mnou, pane,“ oznámil Nositel masky. „V poslední chvíli jsem uskočil do chodby a unikl tak bortícímu se ledu.“

„Jak to vypadá uvnitř jeskyně?“

„Nijak. Chci tím říct, že jeskyně byla zničena.“

„Rozumím.“

„Lorde admirále!“ zazněl v tu chvíli hlas Kawy Dantroffa.

„Dantroffe!“ Atlan si oddechl. „Jak jste na tom? A kde je Tipa? Je s vámi?“

„Tipa je vedle mě,“ řekl Dantroff. „Led nás pod sebou pohřbil. Stará dáma je zdá se v bezvědomí.“

„Alespoň bude potichu,“ poznamenal Atlan.

„Nejspíš jsem jediný člen naší malé skupiny, který zůstal volný,“ konstatoval Alasko Saedelaere.

„Ještě jedna bomba a jsme vyřízení,“ zavrčel Dantroff do mikrofону vysílačky.

„Nemohu použít svůj termomet,“ oznámil Atlan. „Odražené teplo by mě zabilo. Kromě toho se nedostanu k opasku, už s vysílačkou jsem měl co dělat. Alasko, je to na vás. Použijte zbraň a pokuste se nás vyhrabat.“

Saedelaere mlčky uvažoval. Nakonec řekl:

„Riziko, že vás moje střelba usmrtí, je až nebezpečně vysoké.“

„Toho jsem si zcela vědom,“ odpověděl Atlan. „Přesto to zkuste. Musíte být opatrný. Nespěchejte a oddělujte jen malé kusy ledu.“

Saedelaere zasténal. „Tak tedy dobrá, pane. Začnu s tím hned.“

„Stůjte!“ zavolal někdo.

Atlan si nejprve myslel, že se znovu ohlásil neznámý z paluby nepřátelské lodi, pak si však uvědomil, odkud hlas zná.

„Deighton!“ vykřikl. „Galbraith Deighton!“

„Áno, Lorde admirále!“ potvrdil maršál. „Zůstaňte, kde jste. Dostaneme vás ven.“

8.

Solární maršál Galbraith Deighton stál na malém pahorku a shlížel na ledovou plochu. Pátrací komando se rozptýlilo po okolí, aby našlo vchod do ledových jeskyní. Hluboký kráter označoval místo, kam dopadaly Corellovy bomby.

Deighton si nedělal žádné iluze. Ačkoli téměř na metr přesně znali místo, kde se Atlan a jeho společníci shledávali, nebyla jejich záchrana vůbec jistá. Deighton se domníval, že se díky otřesům zřítíl celý podzemní labyrint. DRAGNET sice disponoval zbraněmi, které by led hravě roztavily, takovou proceduru by však čtveřice zasypaných nemohla přežít.

Zbývala jediná možnost: Najít bývalý vchod do tunelů a začít se prokopávat do ledu. Galbraith Deighton počítal s tím, že zasypaní vydrží nejdéle šest až osm hodin. Otázkou bylo, zda se k nim zachránci v této lhůtě prohrabou.

Deighton povolal posily. Z DRAGNETU dorazily další technické pomůcky. Na tři sta lidí se zaměřovači pátralo po vchodu do jeskyní. Atlan jim jeho sdělil přibližnou polohu, avšak bombardování zcela změnilo podobu okolí, takže byl Arkonidanův popis k ničemu.

Totten Aron informoval z paluby DREADFULU o tom, že transportovaný zajatec je po smrti.

„Ten nebohý mladík zemřel nanejdvůh mysteriózním způsobem,“ vysvětloval velitel. „Měl byste sem přijít a podívat se sám, maršále.“

„Později!“ odmítl velitelův návrh Deighton. „Nejdříve se postarám o bezpečnost čtyř zasypaných.“

Hodinu po přistání DRAGNETU objevili tři příslušníci pátracího komanda zborcený vstup do labyrintu. Neprodleně přivolali Galbraitha Deightona. Během několika málo chvil se na místě shromáždili všichni kosmonauti i se svou technikou.

„To nevypadá dobře, pane,“ vrtěl hlavou Grown Holtz, šéfinženýr DRAGNETU, zatímco rýpal do ledu jakousi zahrocenou tyčí. „Jak jsem se obával, všechny cesty jsou zavalené. Jak se k nim tedy dostaneme, pane?“

Deighton upřeně hleděl na špinavě šedobílou stěnu.

„Musíme je odtamtud dostat, ať to stojí, co to stojí,“ řekl rozhodně. „Holtzi, co kdybychom kopali přímo dolů? Víme přesně, kde zasypaní leží. Mám na mysli vyrubaní jediné svislé šachty.“

Holtz zachmuřeně přemýšlel.

„Takovým způsobem vyvoláme v mase ledu nové sesuvy,“ usoudil. „Těch pár dutin, v nichž leží uvěznění naši lidé, by se definitivně zasypalo. Budeme muset uvolnit a obnovit původní chodby. Z DRAGNETU musíme přivést nějaké lešení; na podepření celého komplexu nemáme dostatečné množství energetických projektorů...“

Deighton se zeptal:

„Jak dlouho bude celá záchranná akce trvat?“

„To se nedá říct, pane,“ odvětil Holtz. „Nevím, jaké podmínky nás očekávají. Složení ledu se může s každým metrem měnit.“

Galbraith Deighton pochopil, že je Holtzova metoda jedinou možností, jak zajistit přežití čtyř uvězněných lidí. Vše nyní záviselo na tom, za jakou dobu se šéfinženýr k postiženým prokope.

Netrvalo dlouho a ve vysílače se ohlásil Atlan. „Nijak skvěle to nevypadá, co?“

„Grown Holtz a jeho lidé právě začali s vyklízením původních chodeb,“ odpověděl vyhybavě Deighton.

„Za jak dlouho budou u nás?“

„Budou spěchat,“ ujistil Arkonidana empat.

„Rozumím,“ řekl Atlan.

Deighton se kousal do rtu. Arkonidan si jistě domyslel, jak si doopravdy stojí. Zřítí-li se ještě několik bloků ledu, nesmírný tlak čtyři zasypané okamžitě rozdrtí.

Deighton se otočil. Od DREADFULU přilétala osamocená postava v černém skafandru dost nezvyklé konstrukce.

Piráta! pomyslel si Deighton.

„Jste Solární maršál Deighton?“ ptal se pirát, když přistál do sněhu nedaleko Deightona.

Empat přisvědčil.

„Jsem Koy Kiyomi, palubní lékař DREADFULU,“ představil se muže v kosmickém oděvu. „Chci vás požádat o povolení k ohledání mrtvolky na naší ošetřovně.“

„A proč?“

„Chci zjistit, co toho muže zabilo.“

„Máte mé požehnání,“ přikývl Deighton. „Já mám jiné starosti.“

„Děkuji, pane,“ řekl šťastný Kiyomi a odletěl.

„Hej!“ zavolal na něho Deighton. „To si neděláte starosti o vaší šéfovou, doku?“

„Ale kdepak!“ ušklíbl se Kiyomi. „Stará dáma tak snadno nezemře.“

Po dvou hodinách byl vstup do labyrintu vyklizený a podepřený. Grown Holtz prošel uvolněnou část jeskyně a vymyslel vhodný způsob, jak se k zavaleným dostat.

„Doufám, že teď budeme postupovat rychleji,“ řekl šéfinženýr Deightonovi, když se ho Solární maršál vyptával na stav prací. „Víme teď přesně, kterou cestou se Lord admirál a jeho průvodci dali, když pronikli do labyrintu.“

„Výborně,“ přikývl spokojený maršál.

„Občas bude třeba udělat okliku, ale stihneme to, pane,“ pokračoval Holtz.

Deighton o inženýrových optimistických slovech informoval Arkonidana. Mezitím se už Tipa Riordan probírala z bezvědomí.

„Stejně tady trčíme díky hlouposti toto zatraceného Skoropozemšťana,“ oznámila Deightonovi. „Vůbec jsem ho neměla brát na palubu DREADFULU.“

„Neposlouchejte ji,“ doporučoval Solárnímu maršálovi Atlan. „Spadl jí na hlavu kus ledu a je ještě praštěnější, než dřív.“

Deighton se poprvé po několika hodinách od srdce zasmál. „Zdá se, že se tam opravdu bavíte.“

Holtz a jeho specialisté rychle postupovali kupředu. K podepření rozsáhlejších prostor používali silové projektory, do chodeb umístili vzpěry. Po dvou hodinách se záchranné družstvo probilo do kritické oblasti. Holtz opustil jeskyni, aby si promluvil s Deightonem.

„Uvěznění musí neustále mluvit do svých vysílaček, jinak je přesně nezaměříme,“ řekl šéf inženýr DRAGNETU. „Chci se vyvarovat možnosti, že někomu omylem oddělíme hlavu.“

„Slyšel jste, Lorde admirále?“ zeptal se Deighton.

„Řekněte Grownu Holtzovi, že případná nehoda, která by se stala Tipě Riordan, nebude vůbec vadit,“ prohlásil Atlan.

Tipa zavrčela a vyrazila dlouhou řadu kleteb, do jedné namířených na Arkonidana. Uklidnila se až po několika minutách.

„Saedelaere se jako jediný z nás může pohybovat,“ řekl Atlan. „Není tedy v ohrožení. Když uvidí tající led, ustoupí hloub do chodby.“

„Dobrá, nejdříve se tedy postaráme o něho,“ rozhodl Holtz.

Hloubení tunelu pokračovalo. Kosmonauté svými zářiči vykrajovali novou štolu, až se prokousali k Nositeli masky. Alaska Saedelaere svým zachráncům vyšel v ústřety. Pak je zavedl k místu, kde byli pohřbeni jeho tři druhové.

„Tady někde musí ležet.“ Saedelaere ukázal do částečně zasypané jeskyně.

Holtz se rozhlédl. „To se mi nelíbí. Ledové bloky na nich volně leží a mohou se každou sekundu zhroutit. Protavení štoly by bylo příliš nebezpečné.“

„Jak budete pokračovat, šéfe?“ ptal se Atlan, který pozorně sledoval každé inženýrovo slovo.

„Chvilku počkejte, pane,“ zamumlal Holtz. „Podívám se, jestli to nepůjde zhora...“

„To by trvalo několik hodin,“ namítl Atlan.

„Přijde na to na...“ řekl Holtz. „Musím se pořádně podívat.“

Zapojil letový agregát a přelétal pod stropem.

„Odtud se k nim neprokoušeme,“ zavrčel po chvíli. „Ve stropu jsou velké pukliny. Jakmile začneme odklízet vrchní vrstvu napadaného ledu, vše na nás spadne.“

„Můžeme přinést několik větších projektorů, šéfe,“ navrhl jeden z Holtzových pomocníků.

„Ne,“ opáčil Holtz. „Ty jsou velké a k jejich umístění bychom museli vyklidit tak dva metry ledu. Strop něco takového nevydrží.“

„Namáhejte si trochu hlavu,“ vyzvala ho Tipa Riordan. „Jsem jedna z nejbohatších žen v Mléčné dráze. Pokud mě odsud dostanete, dám vám tři sta solarů.“

„Je nejen nejbohatší, ale i nejlakotnější,“ dodal Atlan.

Holtz byl rád, že Tipa a oba uvěznění muži neztrácejí optimismus. Vrátil se do zpevněné části podzemního tunelu.

Mezitím vyšel Alaska Saedelaere z ústí štoly. Měl se odebrat na palubu DRAGNETU, kde ho čekalo lékařské vyšetření. O tom však nechtěl Nositel masky ani slyšet. „Dokud nebudou Atlan a piráti v bezpečí, zůstávám u jeskyně.“

Deighton proti logikovu přání nic nenamítal. Saedelaere byl navzdory své křehce působící postavě velmi houževnatý. Mezitím dospěl Grown Holtz k rozhodnutí.

„Zkusíme to,“ řekl on. „Z chodby začneme razit šikmou štolu a budeme ji průběžně zpevňovat. Tak se snad dostaneme až k admirálovi a oběma pirátům.“

„Jak dlouho to potrvá?“ Deighton se starostlivě zahleděl na náramkový chronometr.

„Půjde to celkem rychle,“ odpověděl Holtz. „Led pod podlahou zavalené jeskyně je pevný, takže nebude třeba zvláštních opatření.“

„Tak do toho,“ pobídl ho Solární maršál. „Ať se vaši muži dají do práce.“

Atlan věděl, že záchranná akce dospěla do rozhodujícího stádia. Holtzův tým byl už jen pár metrů od zavalených a kosmonauté museli pracovat s krajní obezřetností. Každý nepřesný výstřel mohl pro Arkonidana a piráty znamenat smrt.

Atlan navrhl Holtzovi, aby byla poslední vrstva ledu odstraněna ručními nástroji. Inženýr mu vyhověl. Lord admirál neustále hovořil, usnadňoval tak zachráncům své zaměření.

Náhle cítil, jak se ledový blok pod jeho tělem propadá. Instinktivně se pokusil zvednout paže, ale nešlo to. Přímou vedle něho vznikl malý otvor, jímž vzápětí proniklo několik světelných kuželů.

„Pozor!“ zavolal Atlan. „Jste u mě.“

Poslední kusy ledu byly odhozeny stranou, pak Atlana popadly dva páry silných paží a vytáhly ho z dutiny, kde nedobrovolně pobýval poslední hodiny. Uvolněný prostor okamžitě zavalily ledové balvany.

„Každou chvíli se to tady může celé zasypat,“ řekl Holtz, když Arkonidanovi pomáhal na nohy. „Už aby byli piráti v bezpečí.“

Atlan spěchal na povrch, zatímco se záchranný oddíl věnoval pátrání po Tipě a Dantroffovi. U vchodu na Atlana čekali Deighton se Saedelaerem. Oba Lorda admirála radostně přivítali.

„Snad brzy vykopou babiznu i jejího vezíra,“ řekl Atlan. Pak vypnul vysílačku a přitiskl se k Deightonově helmě. „Přiznávám, že bych tu jedovatou zmií docela postrádal.“

Deighton se chápavě zasmál. „Zůstanete tady, nebo se vrátíte na palubu DREADFULU?“

„Budu tady.“

Napjatý Atlan minutu za minutou očekával na zprávy od Holtze.

„Máme nějakého vousatého muže,“ oznámil Holtz.

„To je Dantroff!“ vydechl Atlan. „A co je se stařenou?“

„Máme i ji, pane,“ odpověděl Holtz, ale jeho hlas zněl váhavě.

„A?“ zavrčel Atlan. „Něco není v pořádku?“

„No,“ spustil Holtz. „Nechce vyjít z jeskyně.“

„Opravdu!“ To byl Tipin nelibozvučný hlas. „Ztratila jsem svou hůl. Nikdo mě nedostane ven, dokud ji zase nebudu mít.“

Atlan zaslechl, jak Holtz zasténal.

„Je ta hůl tak důležitá, pane?“ ptal se rozhněvaný šéfinženýr.

„Je to docela zvláštní hůl,“ vysvětlila Tipa.

„Udělejte mi tu laskavost a pomozte jí,“ vzdal se Atlan.

Holtz zamumlal nezřetelnou odpověď. Atlan se obrátil na Galbraitha Deightona. „Ted’ můžeme jít na DREADFUL a podívat se na mrtvého. Jsem zvědavý, co se mu stalo.“

„Jakmile získáme dostatek dat, pošlu rychlou kurýrní loď do Soustavy duchů,“ oznámil Deighton. „Velký Administrátor musí být co nejdříve informován.“

Atlan přikývl. Přestože měl Perry Rhodan velké množství jiných starostí, zprávy o objevení nového protivníka nemohl být ušetřen. Nikdo nebyl schopen říct, jak silný Ribald Corello je. Atlan doufal, že jde o potřebštěného samotáře s parapsychickými schopnostmi.

9.

Sander Gray, druhý vezír DREADFULU, očekával Atlana a Solárního maršála Deightona v hlavním východu lodi. Atlan i Deighton se třikrát udeřili do krčních nástavců skafandrů, aby ho pozdravili. Oba muži uvítali, že mohou odložit nepohodlné a těžké ochranné oděvy.

„Těší mě, že je záchranná operace šťastně za námi,“ vysvětlil Gray.

„Na palubě je všechno v pořádku?“ dotazoval se Atlan.

„Áno,“ řekl druhý vezír. „Posádka se ze svého zážitku rychle zotavuje. Doktor Kiyomi si je jistý, že nikdo neutrpěl trvalé škody. Většina mužů se však trápí, neboť se neubránili cizímu vlivu.“

„Nemusí si dělat žádné výčitky,“ odpověděl Atlan.

„Mám vás odvést na palubní kliniku?“ ptal se Gray. „Koy Kiyomi už určitě dokončil pitvu.“

Kiyomi pracoval na ošetrovně. Atlan s Deightonem museli znovu napodobit pirátský pozdrav.

„Hrozný způsob, jak se navzájem uvítat,“ zašeptal Deighton do Arkonidanova ucha. „Mohli by vymyslet něco jednoduššího.“

Kiyomi, která zaslechl poslední slova, se na ně vesele usmál.

„S tímhle nápadem u Tipy neuspějete,“ prorokoval. „Tento pozdrav je stará pirátská tradice.“

„Kolik denně ošetříte lidí s poraněnou spodní čelistí?“ vyzvídal Atlan.

„Ani moc ne,“ opáčil Kiyomi.

Interkom zabzučel a Sander Gray odešel, aby se ohlásil centrále. Za chvíli byl zpět. „Právě volala Tipa. Chce být přítomna u prohlídky mrtvého těla.“

„To je zbytečné plýtvání časem,“ mávl Atlan rukou. „Pojďte, doktore. Doprovodíte nás do laboratoře.“

Kiyomi zůstal stát a lítostivě se usmíval. „Mojí velitelkou je Tipa Riordan, Lorde admirále.“

„I já trvám na tom, aby byla na palubě tohoto plavidla přání mylady Riordan respektována,“ přidal se Sander Gray.

Atlan a Deighton si vyměnili útrpné pohledy, nic jiného, než čekat na Vládkyni pirátů, jim však stejně nezbyvalo. Tipino slovo bylo na DREADFULU rozhodující.

„Jednoho dne jí zakrouťím jejím seschlým krkem,“ sliboval Solárnímu maršálovi Atlan.

Na Tipu a prvního vezíra čekali dobrou půl hodinu. Stařena vkuhala na kliniku podpírána svou holí. Ani fyzická ani duševní zátěž posledních hodin nemohly zkrátit její temperament. Atlan musel její odolnost chtít nechtít obdivovat.

„Ráda bych ti připomněla, že jsi na palubu DREADFULU vešel bez mého povolení,“ pozdravila Atlana.

„Mohla bych tě nechat vyhodit.“

„Poslechni, Tipo. Nech si to na jindy. Teď si musíme prohlédnout mrtvého.“

„To já jsem ho zajala,“ pronesla tvrdohlavě.

Dantroff, který chtěl zabránit vyhrocení sporu, začal svou vládkyni uklidňovat. „Nikomu neuškodí, když se Lord admirál a jeho společník podívají do laboratoře.“

Tipa oči vzplanuly hněvem. Otočila se k prvnímu vezírovi a jízlivě zasyčela:

„Na téhle lodi jsem to já, kdo určuje, kam půjdou a kam ne!“

„Celou tuhle záležitost považuji za velmi závažnou, mylady,“ řekl Galbraith Deighton důrazně. „Případ Ribald Corello zajímá Solární obranu a také administrativu. Nemůžeme nechat vyšetřování ve vašich rukou.“

„Není to veselý kašpárek?“ Tipa se podívala na Arkonidana. „Vy jste opravdu povedená dvojka.“

„Zase zacházíš příliš daleko, tetičko Tipo,“ varoval ji Atlan. „Když nás nepustíš do laboratoře, budu nucen přehodnotit svůj slib ohledně nezasahování lodí USO.“

„To bys udělal, arkonský šejku?“

„Naprostě určitě.“

Dr. Koy Kiyomi použil odmlku k tomu, aby poznamenal:

„Souhlasím se vstupem obou pánů do laboratoře, mylady. Celá ta věc je nad mé chápání.“

Tipa ještě váhala, ale bylo jasné, že už pouze zdržuje. Konečně přikývla. „Dobrá, tak jdeme. Ale jen na doporučení mého šéflékaře.“

„Díky, mylady,“ řekl Deighton.

Provázen Tipou a oběma muži vstoupil Koy Kiyomi do laboratoře. Atlan si všiml, že jsou všechny přístroje poházeny po podlaze. Všechny jevíly známky poškození.

„To jste udělal vy, doktore?“ informoval se Deighton.

Kiyomi zakroutil hlavou.

„Kdo je tedy za zkázu těch přístrojů zodpovědný?“ podivil se Lord admirál.

Kiyomi zůstal klidný. „To mě samozřejmě také zajímalo. Nechal jsem části vybavení prohlédnout odborníky.“

„Došli k nějakému výsledku?“ zeptala se Tipa, stojící vedle lůžka, na němž ležel ještě před několika hodinami zajatý mladík.

„Přístroje byly údajně zničeny miniaturními bombami,“ oznámil lékař svým posluchačům.

Atlan svažtil čelo. „Mikrobomby? Úplně nemožné!“

Kiyomi popadl malou oválnou nádobu. Předal ji Atlanovi. Stěna nádrže byla roztržená a prohnutá ven. Deighton zvedl ze země pumpu, která vykazovala podobné poškození jako nádrž.

„To je divné,“ mumlal Deighton. „Uvnitř každého z těchto přístrojů muselo dojít k explozi.“

„Naši specialisté našli zbytky náloží,“ pokračoval Kiyomi. „Tyto výbušné kapsle nebyly zvlášť veliké, ale jejich účinnost byla dostatečná k likvidaci všech přístrojů.“

„Teď tedy víme, nač zajatec zemřel,“ řekl Dantroff, který právě vstoupil do místnosti.

Kiyomi se na prvního vezíra otočil. „Musím vás zklamat. Příčina smrti je bohužel jiná, jak prokázala provedená pitva.“

„Pomalu, pomalu,“ brzdil lékaře Atlan. Zamyšleně si pohrával se zničenou nádobkou. „Jak se do těch přístrojů dostaly mikrobomby? Někdo je musel propašovat dovnitř. Pak byly odpáleny rádiovými impulzy k cizí lodi.“

„Macaulay by něco takového nedovolil,“ poznamenal Deighton. „A nedovedu si představit, že by byl někdo z jeho týmu zrádce...“

„Ale někdo tam ty trhaviny ukryl,“ namítl Atlan.

„Počkejte až uvidíte, co se stalo s pacientem,“ řekl jim Kiyomi. „Následujte mě do vedlejší místnosti.“

Atlan tušil, že budou v několika okamžicích stát před ještě větší hádankou. Mrtvola ležela na nosítkách. Byla přikryta bílým přehozem. Lékař přešel ke stolku a vzal z něj sklenici. Uvnitř v červené tekutině plavaly podivné chuchvalce.

„Zbytky srdce mrtvého,“ vysvětlil lékař a zvedl nádobu do výšky očí.

„Je úplně roztrhané,“ pochopil Atlan a po zádech mu přešel mráz.

„Stejná zkáza jako u přístrojů,“ řekl Galbraith Deighton. „Doktore, byly v nebožtíkových orgánech pozůstatky bomb?“

„Ne,“ odvětil Kiyomi. „Bylo tam něco jiného.“ To už třímal jinou nádobu. Byla plná kousků tkáně. „Tato tkáň nepatří do lidského těla, ačkoli jsem ji našel uvnitř orgánů mrtvého. Důkladně jsem ty buněčné shluky prostudovala a výsledky jsou zarážející. Za určitých podmínek se objem těchto kousků zvětší na několiknásobek. A to ve velice krátkém čase. Podobné věcičky byly v plicích a játrech...“

„Příšerné!“ vydechl Atlan.

„Snad by se dalo objasnit, jak se bomby dostaly do našich přístrojů,“ řekl dr. Kiyomi. „Avšak existenci těchto útvarů v orgánech mrtvého prostě nechápu.“

„Zajatce usmrtily shluky speciální tkáně?“ ujišťovala se Tipa.

„Nepochybně,“ odpověděl Kiyomi. „V orgánech tohoto politováníhodného muže měly stejný účinek, jako mikrobomby v technické aparatuře.“

Atlana to vyděsilo, ale nedával to najevo. Ani on nevěděl, jak se cizí tkáň dostala do zajatce, v mysli se mu však formovalo určité podezření. A pokud se nemýlil, znamenal Ribald Corello hrozbu pro celou Galaxii.

Atlan položil ruku na Tipino rameno. „Tetičko Tipó, jedná se o věc kosmického významu. Všechny mrtvé a zničené vybavení musíme naložit na DRAGNET a odvést je do Soustavy duchů k detailnějšímu prozkoumání.“

Piráta nebyla proti. Když na to přišlo, uměla být velice rozumná.

„Doku, potřebujeme veškeré vaše podklady,“ řekl Deighton pirátskému lékaři.

„Myslel jsem si to. Vše je připraveno.“

* * *

Po třech hodinách byly všechny přístroje a mrtvolky na palubě DRAGNETU. Tipa Riordan – která jak se zdálo neznala únavu – a s ní i dr. Kiyomi pobývali na palubě Deightonovi vlajkové lodi, aby na vše dohlédli.

Během nakládání našli Atlan a Galbraith Deighton příležitost ke krátkému rozhovoru. Oba muži se setkali ve jedné z menších místností palubní kliniky DRAGNETU.

„Musíme vysvětlit Tipě, že je celá záležitost přísně tajná,“ řekl Solární maršál. „O podivných okolnostech smrti cizinců raději neinformujeme ani posádku DRAGNETU. Chci se vyvarovat toho, že dojde při pozdějších konfrontacích s Ribaldem Corellem k panice.“

„Považujete tedy Corella za viníka úmrtí těch mužů?“ zeptal se Atlan.

„Máte snad pochybnosti?“ Když Atlan zavrtěl hlavou, Solární maršál pokračoval. „Jen se ptám, jakým způsobem Corello ty chudáky usmrtil. Rozhodně je velice opatrný. Nezničil jen orgány našeho zajatce, navíc zlikvidoval i zařízení, jež ho udržovalo při životě.“

„Corello se bojí, abychom o něm nezjistili příliš mnoho,“ nadhodil Arkonidan.

Deighton neklidně pochodoval po místnosti. „Ne, strach v tom nebude. Corello je jen opatrný. Snad se připravuje k velkému úderu proti Galaxii a brání se předčasněmu úniku informací.“

„Jak to jen udělal?“ Atlan se zamyšleně hryzal do rtu.

Jakožto vnímavý pozorovatel maršál pochopil, že Arkonidana sužuje neblahé tušení.

„Máte nějakou domněnku, Lorde admirále,“ konstatoval Deighton.

V Atlanově tváři se objevil náznak úsměvu. „Nic před vámi nezůstane utajeno, že?“

„Jsem šéf Solární rozvědky,“ pravil Deighton. „Odhadovat lidi je moje práce.“

„Řeknu vám tedy, o čem přemýšlím,“ rozhodl se Atlan. „Snad mě budete považovat za blázna, ale nevaří. Corello je mutant.“

„Jsem stejného názoru,“ přikývl Deighton.

„Musí disponovat mimořádnými schopnostmi.“

„Je sugestor,“ přisvědčil Deighton.

„Nejen to,“ pronesl Atlan. „Obávám se, že Ribald Corello je živoucí fiktivní transmitter.“

Deighton přestal chodit místností a civěl na Arkonidana. Luskal prsty. „A rozbušky – a také ty buněčné shluky – dopravil na ošetřovnu pomocí svých parapsychických schopností?“

„Ano,“ potvrdil Atlan.

„Právě tak neobyčejné jako logické vysvětlení“ zamumlal Deighton. „V zájmu lidstva doufám, že se mylíte.“

„No, snad ano,“ kývl Arkonidan. „Rád bych si promluvil se Saedelaerem a zeptal se ho, co si o tom všem myslí. Hodně si jeho názoru cením.“

„Ten muž je mi nepříjemný,“ přiznal Deighton.

„Dá se na něho zvyknout,“ řekl Arkonidan.

Jen pár minut potom, co byl Atlan Saedelaere přivolán interkomem, vstoupil muž s maskou do palubní kliniky. Bez těžkého bojového obleku vypadal neduživě.

* * *

„Naše cesty se opět rozcházejí, Skoropozemšťane,“ řekla Tipa Riordan, když Atlan vstoupil do centrály DRAGNETU a Vládkyni pirátů poslal na její loď. Stařena držela v ruce hustě popsaný list papíru. „Než opustím DRAGNET, musíš podepsat tuhleto smlouvu.“

„Smlouvu?“ Atlan nedůvěřivě zíral na papír.

„To už jsi zapomněl?“ podívala se Tipa. „Na něčem jsme se dohodli. Chci od tebe podpis na smlouvu. Tvoje slovo mně nestačí.“

Atlan kontrakt uchopil a pečlivě přečetl. Jeho tvář se zbarvila do tmavoruda. „To nikdy nepodepíšu!“ procedil mezi zuby.

„Tak?“ Tipa svinula papír a vrátila ho do kapsy. „Vzhledem k okolnostem může dr. Kiyomi odnést své poklady s sebou.“

„Samozřejmě,“ potvrdil lékař.

„Lorde admirále, slíbil jste pirátům, že je lodě USO nebudou napadat a bránit jim v jejich akcích,“ připomínal Galbraith Deighton.

„A jsem připraven tenhle slib dodržet,“ řekl Atlan. „Nikdy však nedovolím téhle jedovaté zmiji, aby se s mým podpisem chlubila při každé příležitosti. Víím naprosto přesně, co se stane. Tipa začne přepadat ještě mnohem častěji, než předtím. A pokud proti tomu někdo zaprotestuje, ukáže mu smlouvu.“

„Co se tak rozčiluješ?“ ptala se Tipa. „Tak pojďte, doku. Opustíme tuhle nehostinnou loď.“

„Jistě, mylady.“ Kiyomi se postavil vedle Tipy.

„Stát!“ zvolal Atlan. Upřeně Vládkyni pirátů sledoval. „Dej mi ten... ten cár papíru.“

Tipa se zlomyslně zašklebila a položila smlouvu před Atlana. Pak mu podala staromódní kuličkové pero.

„Dole napravo,“ podotkla. „Hned pod mé jméno...“

Atlan se beze slova podepsal. Dr. Kiyomi předal Galbraithu Deightonovi pouzdro s pásky a několik listin.

„Tím je dohoda uzavřena,“ řekla Tipa spokojeně. „Ted' jsi se stal jedním z nás, Skoropozemšťane.“

„Co?“ vydechl Atlan. „Než být v té tvé sebrance, to si raději ukousnu všech deset prstů.“

„To by bylo politováníhodné“ mínila Tipa. „Jak bys pak chtěl pozdravit svou právoplatnou vládkyni?“

Třikrát se udeřila do brady. Kiyomi následoval jejího příkladu. Deighton a zbytek lidí v centrále na pozdrav odpovědělo, pouze Atlan se mračil a nevlídně oba piráty sledoval.

Piráti opustili centrálu. V přechodové komoře si oblékli letuschopné obleky, s nimiž se mohli vrátit k DREADFULU. Náhle Kiyomi zaznamenal, že Tipa roztrhala čerstvě podepsanou smlouvu a zbytky odhodila do odpadní šachty.

„Mylady!“ vykřikl zděšeně lékař. „Vždyť jste zničila cenný dokument.“

„To víte vy a vím to já,“ odpověděla šklebící se Tipa. „Ale Atlan o tom nic netuší.“

Oba piráti uzavřeli přilby svých skafandrů. Tipa nechala otevřít vnější vrata přechodové komory. Přes zledovatělý povrch cizí planety spěchali k DREADFULU.

„Dovolíte mi upřímně promluvit, mylady?“ zeptal se lékař, když stáli na palubě pirátského korábu.

„Ovšem, doku,“ řekla Tipa.

„Jste neobyčejná a chytrá žena, mylady.“

Zelené pirátčiny oči se rozzářily. Její vrásčitá tvář se roztáhla do širokého úsměvu, což však Kiyomi neviděl.

„Nesmysl, doktore!“ odvětila Tipa Riordan. „Jsem špatná stařena, víc nic.“

KONEC

(přeložil Nimma)

PŘÍŠTÍ DÍL (405):

Hans Kneifel : LOUTKY Z ASTERY

Atlan, Tipa Riordan a Alaska Saedelaere se poprvé střetli s nebezpečným mutantem, který se nazývá vládcem Mléčné dráhy. V poslední chvíli je zachránil přilet maršála Deightona, avšak Ribald Corello unikl. Jeho zkázonosné tažení pokračuje na planetě Astera, jejíž obyvatele změní v loutky...

PŘEDCHOZÍ DÍLY:

- 400) K.H.Scheer: **LIDSTVO V PŘÍTMÍ**
- 401) William Voltz: **PRŮLOM DO VESMÍRU**
- 402) Clark Darlton: **CIZINCI V GALAXII**
- 403) H.G.Ewers: **CESTA KONTEJNERŮ**
- 404) William Voltz: **VLÁDKYNĚ PIRÁTŮ**

